ISSN 0132-4462

1986

ПЕРЕЦЬ

№6

БЕРЕЗЕНЬ

Мал. Б. СЕМЕНОВА

Де треба — він сліпий,
і зрячий він, де треба.
Його девіз — мерщій
грошву гребти до себе!

Поганки в саду

Серед карасів, що мешкали в тихій водоймі, зчинився переполох. На рівному березі де й узялася гора, тінь від якої більшала не по днях, а по годинах.

Термінову раду риб'ячого племені відкрив найпремудріший.

— Що воно означає взагалі і для нас, карасів, зокрема? — глибокодумно розпочав він. — Якщо даний об'єкт є витвором природи, то нема гарантії, що він не обвалиться на наші голови. Але епоха катаклізмів (тут захоплені вченістю оратора карасі дружно заляпали плавцями) давно минула. Отже, маємо справу з творінням людини. А людські закони, хай буде вам відомо, охороняють і нашу водойму, і нас самих.

Більшість риб, заспокоєна такою залізною логікою, надалі не звертала жодної уваги на таємничу гору. Лише молоді карасі — ох, ця недовірлива молодь! — про всяк випадок трималися від неї подалі. І, між іншим, правильно робили. Бо одного чудового літнього дня частина їхньої обителі була похована під сотнями тонн землі.

Висловивши щире співчуття карасям, давайте, врешті, назвемо речі своїми іменами. Вищезгадана водойма — це старе річище Псла, що знаходиться на території садівничого кооперативу «Електрон-81». А загатив її з дозволу голови правління кооперативу А. М. Самохіна такий собі І. І. Усик, що до даного колективу садівників має не більше відношення, ніж озерний карась до Чорного моря.

Власне, з останнім Іван Ілліч може й не погодитись. Як-не-як, понад три місяці він навіть очолював правління одного з садівничих товариств, що входить до складу кооперативу. На це місце Усика настійно рекомендував заступник голови профкому виробничого об'єднання «Електрон» А. В. Самсоненко. Розхвалюючи ділові якості свого протеже, котрий в об'єднанні займає скромну посаду доглядача будівель і споруд, Анатолій Васильович змовчав про одне: що майбутній керівник садівничого товариства... не є його членом. Та й не міг ним бути, оскільки вже володів дачною ділянкою в іншому товаристві.

Зате сам Усик про цю невідповідність не забув. Разом з кермом влади до його чіпких рук потрапили членські книжки садівника-любителя. Відтак за допомогою скарбника товариства Л. М. Грошевої, яка не насмілилась по-справжньому перевірити повноваження нового начальства, він «узаконив» своє незаконне перебування в кооперативі. Апетит, як відомо, приходить під час їди. Тож, підбадьорений удачею, Іван Ілліч таким же побитом поклав до кишені ще дві оформлені членські книжки — на сина й дочку.

Але з книжок борщу не навариш. А вільної ділянки землі, більш-менш придатної для обробітку, в товаристві вже не було. І заповзятливий Усик накинув оком на старицю. «Люди на воді міста будують, а я що — у бога теля з'їв?» — сказав він собі і взявся до роботи. Звісно, попередньо заручившись згодою голови правління кооперативу.

До речі, ота поступливість Самохіна перед апетитами новоявленого меліоратора — не менш загадкова, ніж поява останнього в товаристві. Припустимо малоймовірне: що Анатолій Михайлович теж надто довірлива людина і був певен у правах Усика на земельну ділянку. Або ще малоймовірніше: що голова правління кооперативу вважає нормальним і доцільним на довіреній йому території міняти карася як не на порося, то, принаймні, на помідори й капусту. Але благословити такий обмін без відома не лише відповідних організацій, а й членів свого правління,— це вже ні в які ворота не лізе.

Забезпечивши надійний тил в особі Самохіна, Усик розгорнув бурхливу діяльність. КрАЗи, КамАЗи та інші потужні «ази» один за одним розвантажувались на березі стариці, призначеної стати садом-городом.

Оглухлі від ревища моторів садівники сприйняли цю автотранспорту карусель по-різному. Хто із заздрістю — вміють же люди жити! — а більшість із подивом і обуренням.

— Як це воно виходить: тут морока хоч би одного «газона» виписати, а вас ціла автоколона обслуговує? — доскіпувались.

— Секрет фірми,— багатозначно усміхався Іван Ілліч.

«Секрет» той розкрився дещо пізніше: жодної транспортної одиниці наш городобудівник не виписував взагалі...

Коли на зміну «лівим» машинам прийшов такий же бульдозер і гора землі перетворилася на греблю, терпець майбутнім сусідам Усика увірвався. Як наслідок з'явилася колективна скарга до обласної інспекції охорони природи. «Порятуйте наше озеро!» — хоч і пізнувато, але категорично зажадали у письмовій формі законні власники дачних ділянок.

Перша реакція природоохоронного органу аж ніяк не в'язалася з його призначенням.

— Негайно виїдьте на місце і обміряйте городи,— старший інспектор М. І. Кіпренко ледве стримував роздратування.

— Усі? — не одразу дотямив інспектор по раціональному використанню землі В. Т. Співак.

— Скаржників!! — гримнув Микола Іванович. — І хай тільки знайдеться хоч яка зайва сотка — всиплемо на повну катушку.

Шукаючи порошинку в одному оці, названі товариші чомусь не помічали колоди в іншому: отієї самої греблі, що зайняла мало не чверть гектара. Та ось вийшов із відпустки начальник інспекції В. Ю. Коробко, і все стало на свої місця. Особисто перевіривши скаргу, Володимир Юхимович повністю погодився з її змістом. Відтак авторів, котрим явно не було підстав «всипати», залишили в спокої, а справжніх порушників законодавства, нарешті, закликали до порядку. І, відповідно, зобов'язали привести старе річище в початковий вигляд.

Гадаєте, Самохін і Усик наввипередки кинулися спокутувати гріх перед природою? Гайгай, читачу, цим поки що і не пахне. Як не пахне виконанням іншої вимоги інспекції: покарати винних. В обласній раді садівничих товариств вважають, що їхня хата скраю. Тим паче не до шмиги такий поворот профкомові об'єднання «Електрон», що сам у цій справі небезгрішний. Отож і ходить садівник-самозванець по окупованій ним території, не втрачаючи надії ще мати з неї зиск.

Після відомих рішень по розвитку любительського садівництва і городництва ряди дачників ростуть, як гриби після дощу. І це страшенно радує. Слід лише пильнувати, щоб між отих грибів, у переважній більшості безумовно корисних, часом не затесалися поганки.

Є. ГРИГОРЧУК.

м. Суми.

Телеграфне Агентство Перця

СЛОВА НА ВІТЕР

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Незвичайну тракторну майстерню було споруджено три роки тому в колгоспі імені Суворова Шепетівського району. Все, що тільки скажеш у її приміщенні, тут же ж вилітає на вітер.

Цим феноменом зацікавилася група акустиків, яка існує при науковій лабораторії Телеграфного Агентства Перця. Провівши відповідний експеримент, вона виявила: це унікальне явище пояснюється тим, що при будівництві майстерні забули про звичайні двері. Ну, а всі обіцянки голови правління т. Кушніра їх поставити — то порожній звук.

ЗА КРАСИВІ ОЧІ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). У прейскурант Добровеличківської майстерні по ремонту побутових електроприладів незабаром будуть внесені зміни. Тепер клієнти платитимуть гроші і за красиві очі. З цією пропозицією звернувся до побутовиків житель села М. Мазниця Вільшанського району В. І. Терещук, який заплатив за ремонт холодильника «Аист» 116 карбованців. Але оскільки той холодильник так і не працює, то гроші Василь Іванович заплатив, як він говорить, тільки за красиві очі майстрів.

ЧОТИРИСТА МЕТРІВ ОКОЗАМИЛЮВАННЯ

Тільки так, а не інакше можна назвати після ремонту залізничне полотно довжиною чотириста метрів, яке з'єднує склади отрутохімікатів Геніческої райсільгоспхімії з основними коліями станції Партизани Кримського відділення Південної залізниці. Бо, як передає наш херсонський кореспондент, ніякого ремонту по суті не було: стару колію зняли, а нову поклали абияк. І тепер працівники сільгоспхімії вагони розвантажують вручну.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

У багатьох господарствах республіки, як свідчать листи до редакції, усе ще погано ставляться до коней, безпідставно вважаючи, що в умовах суцільної механізації вони не потрібні.

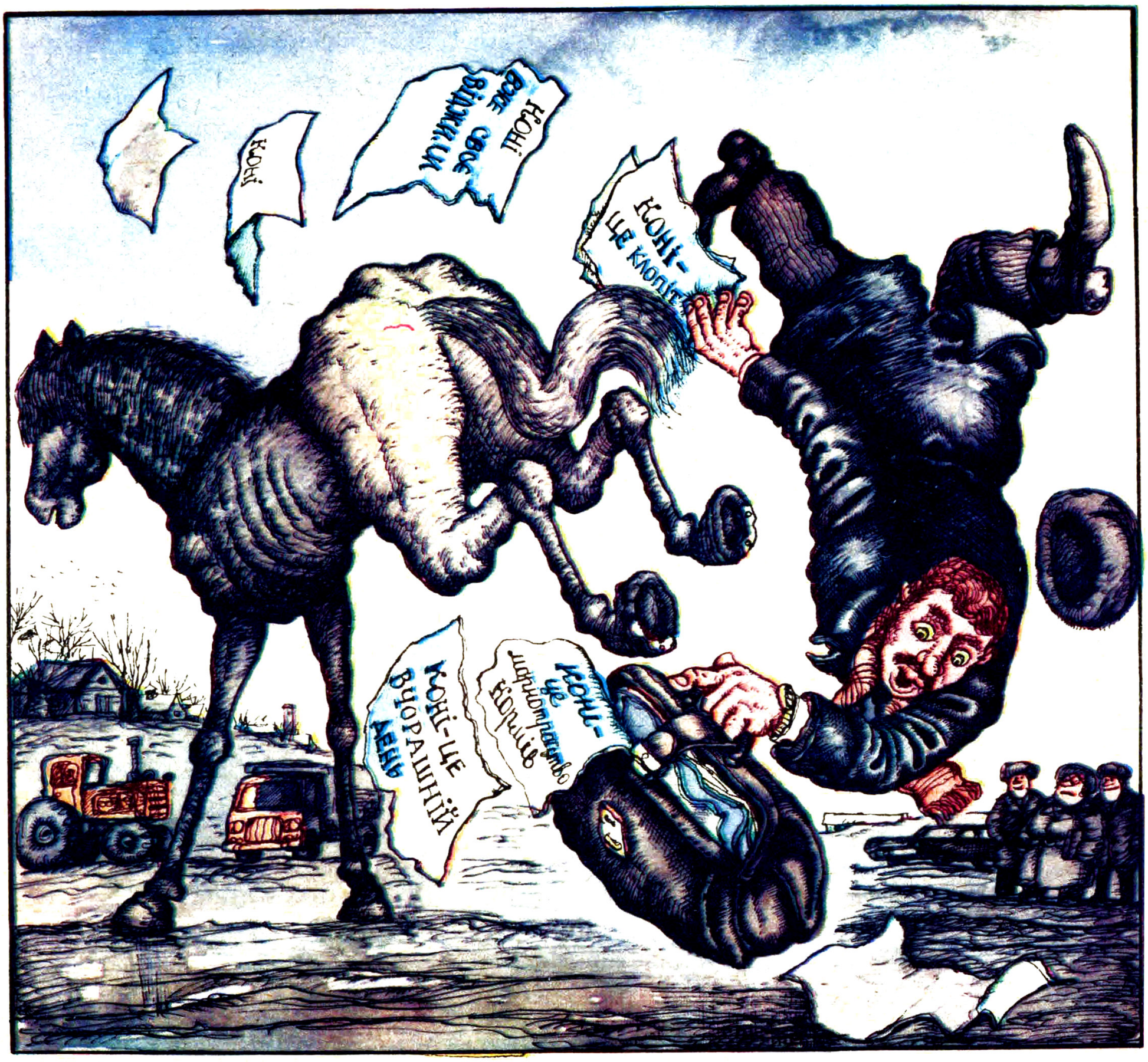

Яка шана,
така й дяка.

МАТАДОР НА СЦЕНІ

БАЙКА

Його вітав трибун шалений рев,
По ньому сохли знатні сеньйорити.
В'юнкий, мов змій, хоробрий, наче лев,
Він був героєм кожної кориди.
Та ось — набридло дратувать биків,
Своїм життям весь час ризикувати,—
І матадор натомість захотів...
У королівській опері співати.
І головрежу якось тет-а-тет
Він прямо заявив, торкнувшись шпаги:
— Беріть солістом. Гроші — наперед.
Віднині гарантую вам аншлаги.
У мене голос дужчий, ніж в бика!
Як затягну — не треба і оркестру.
— Але... це ще не все для співака... —
Пробелькотів шокований маестро. —
Чи хоч відрізните ви «ре» від «соль»?..
Схопивсь тореро:
— Ах ти ж бюрократе!
Мені, кому аплодував король,
Як смієш так зухвало відмовляти?!
Пригрів гарненьку приму не одну,
А — «Місць нема!» — для справжнього мужчини?
Дивись, бо тільки пальчиком кивну,
І вас порозганяють з половини...
Що пальчику снаги не позичать,
Усі переконались дуже скоро:
Із візами «розглянуть!», «посприять!»
Пішли, мов повінь, скарги матадора.
І хоч не знав він, що таке бемоль,
Хоч глухнуло від нього півпартеру,
Дали тореро не останню роль,
Зробив тореро в опері кар'єру.

* * *

Навіщо, скажуть, балачки оці?
Де матадори, де ота корида?..
Еге ж... Та ще і в нас є молодці:
В мистецтво пруть, мов свині до корита!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ПОБАЧЕННЯ

ГУМОРЕСКА

У середу в мене відгул. Зранку тиняюсь по квартирі і мовчки розглядаю Світланчину фотографію. Тихо... Нудно...

Одягаюсь, виходжу на вулицю. Там ще тихіше. Кому треба на роботу, поїхали; кому треба на прогулянку, ще сплять. Повільно крокую бульваром, загрібаючи ногами мерзле листя. Думки сірі, як цей ранок... Краще б я пішов на роботу.

Намацавши в кишені монету, рішуче відчиняю двері телефонної будки.

— Ти?! — дивується Світланка.

— Я,— тихо промовляю.

— Ти сто років не дзвонив мені на роботу...

— Давай побачимось! — раптом пропоную я.

— Що-що?! — дивується вона.

— Ну, сходимо куди-небудь,— уточнюю я.

Світланка роздумує і погоджується.

— Гаразд, у неділю.

— Краще в суботу! — похоплююсь я. — В неділю ми з хлопцями зібралися на рибалку...

— В суботу у мене прання. Ти ж знаєш... — сумно каже вона.

— А сьогодні? Давай сьогодні! — поспіхом кажу я.

— А як же твоя робота? Ти завжди так пізно закінчуєш...

— У мене сьогодні відгул.

— Невже? Що ж ти раніше не сказав?! Тоді купуй квитки годин на сім,— радісно пропонує Світланка.

Я повертаюсь додому й до самого вечора прасую штани і вибираю краватку. О пів на сьому вже зустрічаю її з букетом і квитками. Ми дивимось кіно, а потім довго гуляємо містом, розмовляємо про всілякі дрібниці, і я навіть два... ні, три рази цілую Світланку.

— Тепер ми довго не побачимось,— раптом каже вона.

— Чому?

— У мене цілий тиждень буде конференція.

— А у мене відрядження,— зітхаю я.

— Так через тиждень, у вихідний... — починає вона.

— Е-е, ми з хлопцями домовилися поїхати на полювання!..

Вранці я прокидаюсь і довго, блаженно згадую вчорашнє побачення. Світланки немає. Вона вже на роботі.

У квартирі тихо і сумно. На стіні Світланчина фотокартка. На столі — записка і сніданок, ще теплий.

Чудова у мене дружина!

Євген ОБУХОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

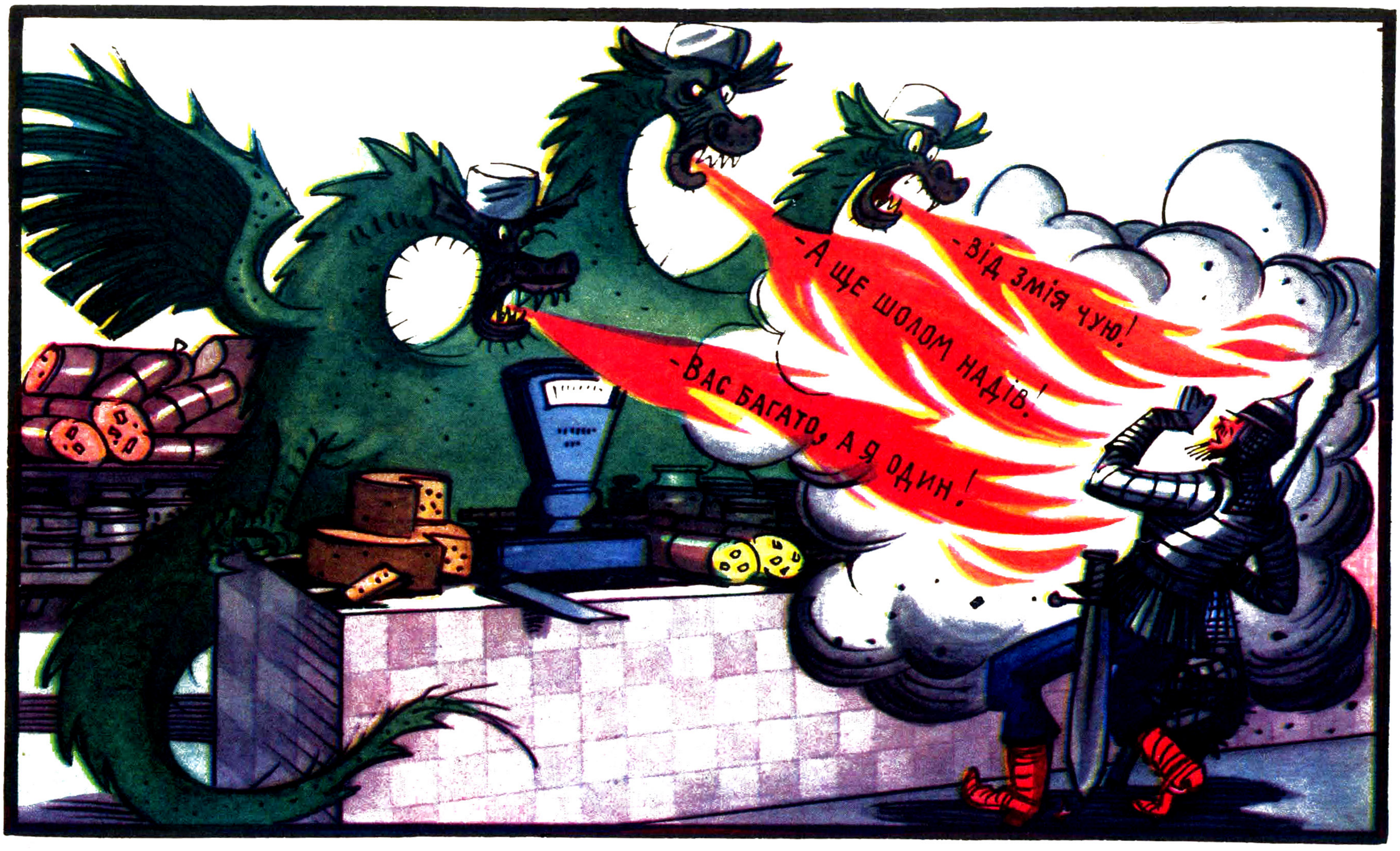

Радість і сум, як відомо, часто ходять в обнімку. Отак і тут: у вересні 1984 року в селі Новоселівці Талалаївського району на Чернігівщині трапилася радісна подія: зусиллями прилуцької пересувної механізованої колони № 87 радгоспівським свиням врешті було зроблено подарунок — побудовано відгодівельник на 1200 голів.

Свинський подарунок

Зраділо керівництво радгоспу й сплатило будівельникам 237 тисяч карбованців. Зраділи й будівельники, бо їхня робота була прийнята авторитетною комісією з оцінкою «добре». Отже, всі були задоволені. Окрім... свиней.

Бо оселитися у цьому залізобетонному винаході відчайдушно сміливої будівельної думки було рівнозначно самогубству. Ще не встигли радгоспні керівники отямитися від радості, як пласкі шиферні плити, котрими було підшито стелю свинарника, вже почали відвалюватися й летіти — певна річ, не вгору, а навпаки. Зазначу: однієї такої плити вистачить, щоб будь-яку свиню, навіть надзвичайно породисту, перетворити у напівфабрикат. Але то ще півлиха. Серед 1200 особин хрюкаючого роду, які повинні отримати там постійну прописку, однієї можна й не помітити. Зате можна помітити інше: дах цієї незвичайної новобудови має намір завалитися повністю. Бетонні балки перекриття ніяк не дотягнуться до опорних стовпів, бо стіни від них поставили далі, ніж треба. На чому ж вони тримаються? На безвиході, або, висловлюючись будівельною термінологією, на залізних стільчиках, які довелося наварювати у такому безвихідному становищі, аби за щось зачепитися. Оскільки ж залізо швидко піддається корозії, а особливо у такому приміщенні, де виділяється чимало аміаку, то сподіватися на ті стільчики — це все одно, що слона ниткою до куща прив'язати і думати, що він не одірветься. Тим більше, що транспортери для викидання гною з приміщення, очевидно, ніколи не працюватимуть, бо там, де закріплено моторчики, які мають його рухати, бетонна підлога здулася і порепалася, наче по цьому свинячому гуртожитку землетрус пройшов...

Отже, в один непрекрасний день уся ця споруда може завалитися разом із надією, що радгосп скаже своє вагоме слово у питанні розвитку тваринництва. Точної дати такого невеселого фіналу ніхто не знає, але в тому, що ждати його лишилось недовго, товариші з радгоспу сумніву не мають. Через те вже другий рік живуть у свиновідгодівельнику лише дикі голуби. Але їм що: вони, в разі чого, вилетять. А свині, на жаль, не літають: вони, як відомо, безкрилі...

Багато інформації з питань будівництва одержав я від радгоспного виконроба В. І. Куриліна. Лише на одне запитання він не спромігся до пуття відповісти: чому в акті прийому стоїть і його підпис? Трохи грунтовніше відповів на це директор радгоспу В. П. Ларіонов:

— А ми склали акт недоробок, копія якого знаходиться у начальника ПМК Найдьонова. Зобов'язані доробити!

Але акту цього побачити не вдалося. Не знайшов його виконроб радгоспу, нема його і у начальника ПМК. І взагалі — моя розповідь виявилася для останнього одкровенням:

— Ви що?! Не може бути! Мені з радгоспу ніхто ні слова не сказав. Сам поїду і, коли так, дам команду. За кілька днів ажур буде. А взагалі, Талалаївський район — непідходяще місце для будівництва: з піском там туго. Бетон аж із Прилук возили, а це, самі знаєте...

Щодо мене, то я не поділяв ентузіазму Найдьонова про можливість наведення ажуру за кілька днів, але ж фахівцеві видніше. Тим більше, такому висококласному спеціалістові, як Юрій Петрович. Погодьтеся, не кожен би це зумів — добитися високої оцінки замовників для споруди, котра, вибачайте на слові, жодній свині не потрібна.

А втім, свиням немає чого впадати у відчай: зрештою, керівництво радгоспу поставилося до них по-людському — не поселило в аварійній будівлі, не піддає їх ризику будь-якої секунди загинути наглою смертю.

Ну, а за тим, навіщо ж воно, керівництво, викинуло отаку силу грошей і хто тепер має за це відповідати,— за всім тим у тупорилих нехай голови не болять. То, вибачайте на слові,— не їхнє свиняче діло!

Я. КОРОЛЕВИЧ.

Чернігівська область.

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ!

Уночі, коли автобуси з усіх маршрутів повернулися до своїх місць, на Білоцерківському автопідприємстві № 31011 трапилося диво: вони раптом заговорили. Усе почалося з того, що один з автобусів 19-го маршруту важко зітхнув: «Ох і життя пішло! Навіть мої залізні нерви не витримують...»

— Що трапилося? — співчутливо запитали його колеги.

— Сьогодні увечері я і ще три наших автобуси з дев'ятнадцятого маршруту простояли з 19 до 20 години. Простояли ніби правильно, як і належить за графіком. Але пасажири рівно стільки ж часу даремно чекали на нас, бо на маршруті в цей день нас усього було четверо замість шести: один стояв на технічному огляді, а господар другого саме був у відгулі... Як згадаю, якими очима дивилися на мене пасажири, то аж досі відчуваю перебої в моторі.

— Це ще нічого,— заспокоїв його автобус 13-го маршруту. — Зате на тобі хоч таблички висять. А я про це тільки мрію. От і сьогодні — під'їхав я до зупинки, а за мною слідом біжить чоловік. А в мене покажчик номера маршруту лише попереду. Чоловікові, звичайно, не видно. Поки він добіг та в людей номер маршруту запитав, а ті відповіли, то я вже й рушив. Дуже хотілося мені його почекати, але мій господар вирішив по-своєму. Думаєш, мені приємно таке бачити?

А сьогодні увечері на «Вокзальній» до мого салону зайшла жінка. Однією рукою дитину тримає, а в другій — чемодан. Я зрадів, що в цей час пасажирів майже не було. Думаю — хоч сяде на вільне місце, ніхто не штовхатиме. А вона не сідає, а все через вікно визирає, назви зупинок хоче розгледіти. Видно, приїжджа, не знає, що покажчики зупинок наше начальство все ніяк не збереться поставити. Обіцяло зробити їх ще у вересні, та оце й досі — ні пальцем об палець... А водій хоч би одну зупинку оголосив! Ви ж знаєте, не привчені вони у нас до такого... Так вона свою й проїхала. А потім назад верталася під дощем та з дитиною на руках...

— Так-так! — обурено загомоніли інші автобуси. — Наші водії вважають, якщо ми — машини, то повинні все витримувати. Та хоч у нас і нерви залізні, і мотор замість серця,— а все одно переживаємо. Ото тільки що в собі усе носимо, бо сказати не вміємо. Тому так часто й стаємо на ремонт!

— Ох, не кажіть,— важко зітхнув ще один автобус із того ж таки 13-го маршруту. — Мій водій Володимир Пивоваров одного дня був не в настрої, то вирішив зіпсувати його й пасажирам. Від самої кінцевої зупинки «Гайок» аж до «Критого ринку» не відчиняв передніх дверей. Бабусі й дідусі, мами з дітьми благали й вимагали відчинити їм на зупинці передні двері, але Пивоваров на це — нуль уваги. Нарешті якась мама з дитиною пообіцяла про це кудись написати. Лише тоді передні двері відчинилися. Але далі — знову те саме... Я думав, що згорю від сорому. Навіть відчув, як з оранжевого починаю потроху робитись червоним... Зате мій господар усе витримує. Йому будь-яка залізяка позаздрила б!

— Із керівництва свого беруть приклад,— сумно кліпнув фарами ЛіАЗ. — Уже начальника нашого автопідприємства Костянтина Степановича Замкового і скаргами діймали, і у пресі критикували за низьку культуру обслуговування пасажирів,— а йому хоч би що... Ні, час би вже конструкторам задуматись та почати випускати такі автобуси, щоб самі все уміли: і водити себе, й ремонтувати, і зупинки оголошувати, і двері відчиняти де треба, і таблички малювати та на зупинках і на власних боках чіпляти... Отоді ми й показали б декому з автотранспортників, що таке — справжня турбота про пасажирів!

Розмову автобусів підслухала та до друку підготувала
Т. БРАТЧЕНКО.

Київська область.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● *Переміг у суперечці: пережив тих, з ким сперечався.*

С. ОРКІН.

● *Чим менше у людини думок, тим більше в неї однодумців.*

М. ВОЛОДКОВИЧ.

● *Людина може все... Від цього і страждає!*

● *Робота не вовк... але багатьох дуже лякає!*

Ігор КЛЕПЕЦЬ.

● *Нема правила, для якого не можна придумати винятку.*

● *Брати по зарозумілості.*

Валерій ТУМАНОВ.

ВОВЧІ ІМЕНИНИ

Байка-жарт

Співали всякої.
Усе ішло за планом...
Коли вже почали співати
«За туманом...»,
Баран, не відчуваючи біди,
Сказав: — Ти, Вовче,
тягнеш не туди!
...З тих пір у лісі
тім співалося чимало,—
Вовк тягне, як тягнув,
А Барана не стало.

Мораль така:
Шановні Барани,
Вовків повчати —
Боже борони!

СУБОРДИНАЦІЯ

— Не плутайсь під ногами,
Бо зімну! —
Казала Муха-зав
Підлеглому Слону.

Михайло КОВАЛЬ.

м. Черкаси.

Мал. В. СОЛОНЬКА

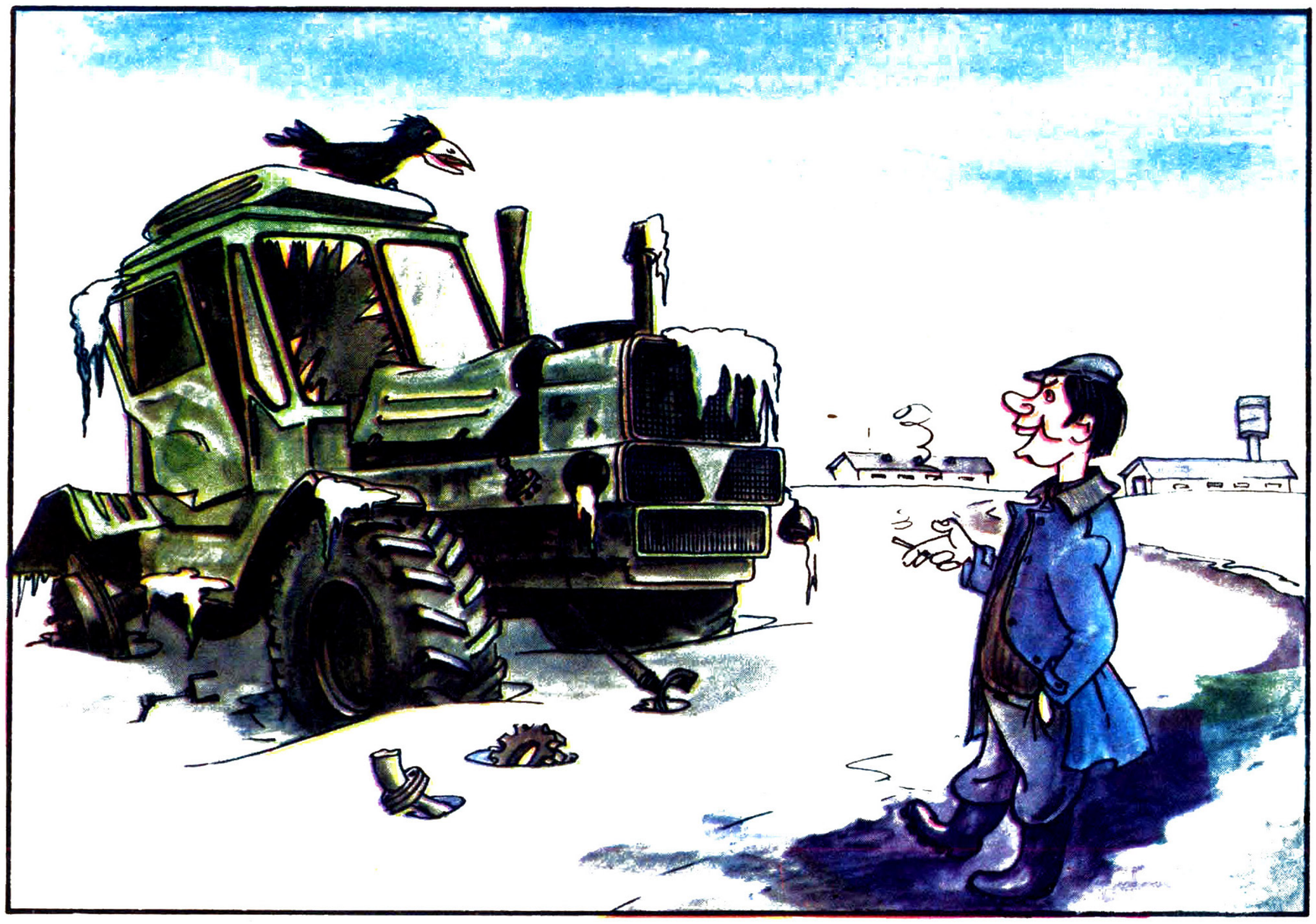

— Привіт, друже! Як зимувалося?

АБЗАЦ ТРЕТІЙ, ПУНКТ ПЕРШИЙ

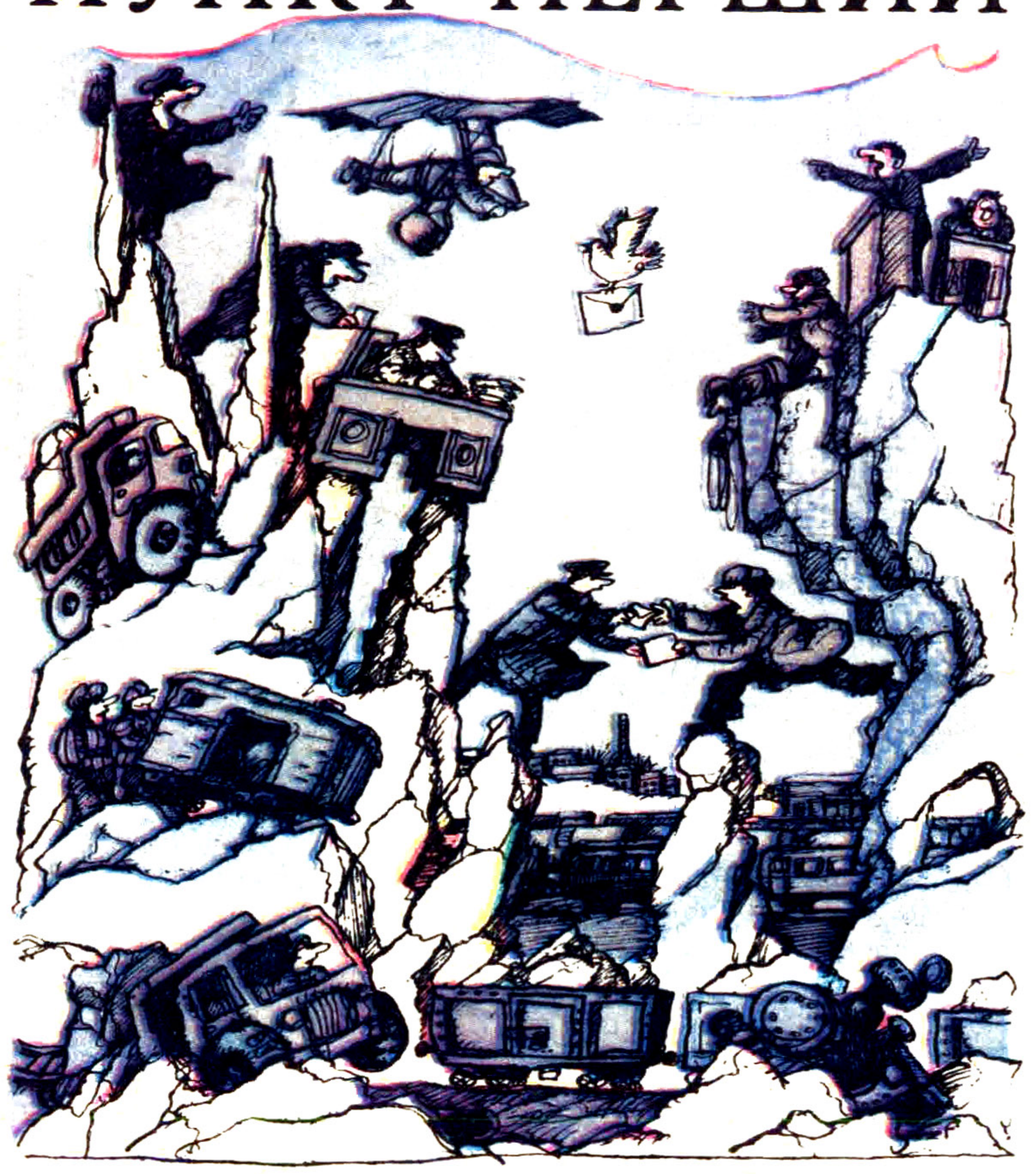

Передчуваю, що знавці фольклору заперечуватимуть. Більше того, будуть обзивати мене. Різними словами. На кшталт «шарлатан від фольклористики», «дилетант у ролі відкривача» і таке інше. Але, попри це, я все одно висуваю припущення: славнозвісний вираз «На городі бузина, а в Києві дядько», хоч його й відносять до фольклору, був винайдений не народом, а бюрократом. І вигадав його не просто бюрократ, а людина з вищою бюрократичною освітою.

А згадав я про нього, коли знайомився з листуванням між Тернопільським транспортно-експедиційним підприємством 19695 і управлінням Львівської залізниці, зокрема — її Ровенським відділенням.

Листування тягнеться вже не один рік. Йдеться про те, що на станції Кременець механізація при розвантаженні вантажів, зокрема, гіпсу з вагонів-хоперів, перебуває на тому рівні, на якому його залишив Джордж Стефенсон, коли змайстрував свій перший паровоз.

Через такий примітивний спосіб розвантаження, писали автотранспортники:

а) мають місце значні втрати гіпсу, який розсипається довкола вагонів і автомашин, мокне під дощем, затим застигає і перетворюється в міцні пам'ятники нехлюйству та безгосподарності; б) спостерігається постійний понаднормовий простій вагонів; в) аналогічний понаднормовий простій автомашин; г) грубо порушується техніка безпеки, в результаті чого вантажники працюють в умовах постійного ризику.

Залізничники з Ровенського відділення відписувалися, як уміли, дещо обіцяли зробити, але й тієї дещиці не робили. Нарешті диспетчер ТЕП Д. Марченко після неодноразових звернень до вищих залізничних інстанцій, партійних і контрольних органів написав листа й до «Перця», в якому описав всі вищеперелічені біди. Оскільки редакція не має необхідних засобів для поліпшення розвантаження вагонів-хоперів, то вона переслала листа тим, хто такі засоби має,— в управління Львівської залізниці. В управління до скарги поставилися строго: зареєстрували, наклали відповідні резолюції і направили у відповідний відділ для вжиття заходів. У відповідному відділі, тобто в службі контейнерних перевезень і комерційної роботи, не забарилися. У встановлені строки заступник начальника служби С. В. Калита дав відповідь скаржникові й у копії — редакції. У ній сказано:

«Вашого листа розглянуто в управлінні Львівської залізниці. Встановлено, що згідно з договором на централізоване завезення (вивезення) між Ровенським відділенням залізниці і ТЕП 19695 (абзац 3, пункт 1), ТЕП не складає договорів на завезення (вивезення) вантажів підприємствами, які мають орендовані прирейкові ділянки».

А ТЕП, мовляв, порушило, склало договір з Кременецьким заводоуправлінням промбудматеріалів, яке має прирейкову ділянку й для якої і призначений горезвісний гіпс.

Отакої! Самі, мовляв, грубо порушили абзац третій, пункт перший, а ще й скаржаться!

Признаюся читачам: відповідь ця одразу викликала в моїй пам'яті оте саме «На городі бузина, а в Києві дядько». Не міг ніяк второпати, чому підприємство, яке має орендовану прирейкову ділянку, але водночас не має достатньо автомашин, не може складати договору на вивезення своїх вантажів зі станції з автопідприємством? І яке взагалі до цього діло залізничникам? Оскільки мої співрозмовники з управління залізниці на ці запитання не могли дати більш-менш чіткої відповіді, то я запитав про інше:

— А що коли завтра Кременецьке заводоуправління промбудматеріалів візьме та й відмовиться від оренди прирейкової ділянки? Що тоді?

— Тоді ми будемо думати, що його робити,— розтлумачив мені товариш Калита.

До речі, у ході цього інтерв'ю раптом з'ясувалося, що на згаданій орендованій прирейковій ділянці заводоуправління здійснює лише завантаження молотої крейди. Решту вантажів завантажують і розвантажують в інших місцях. Таким чином, виходило, що рятівний абзац третій пункту першого має до суті справи таке ж відношення, як київський дядько до бузини на городі.

— Що ж будемо робити? — запитав мене товариш Калита й тут же розпорядився призначити авторитетну, представницьку й кількісно солідну комісію, яка має розібратися з конфліктом на місці й вжити заходів.

За деякий час я прочитав відповідь заступника начальника відділу контейнерних перевезень і комерційної роботи Ровенського відділення залізниці І. Бережанського. Він сповіщав, що створена за вказівкою тов. Калити авторитетна, представницька й кількісно солідна комісія провела... нараду. На ній, щоправда, й натяку не було на те, як усе-таки хоч трохи поліпшити вивантаження гіпсу з вагонів-хоперів, зате було достеменно встановлено, що претензії автотранспортників до керівників станції Кременець безпідставні, «бо вони суперечать договору на орендну ділянку й договору на завезення (вивезення) автотранспортом між Ровенським відділенням залізниці і Тернопільським ТЕП а б з а ц 3, п у н к т 1» (розрядка наша — **О. К.**).

Скільки їх є ще, отаких абзаців і пунктів, за якими ховається бюрократ! Бо ж для нього найважливіше не справу зробити, а уникнути відповідальності за незроблене. На це йде уся його енергія, всі сили, всі здібності, якщо такі, звичайно, є. Йому зовсім байдуже, що на станції Кременець і далі простоюють вагони й автомашини, дурно марнується народне добро, бо розвантаження вагонів ведеться, як за часів Джорджа Стефенсона (1781 — 1848 рр.)

А за вікнами кабінетів Бережанського і Калити, між іншим, пропливає вже, нівроку, рік 1986-й. Який закликає. Але, видно, когось іншого, а не їх. Для них головне, аби існував абзац третій і пункт перший.

О. КРУКОВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ДОЇЗДИВСЯ... *Помічник директора профтехучилища, яке знаходиться в селі Білки Іршавського району на Закарпатті, І. П. Осійський дуже любив кататися на автомобілях. І катався. Скільки душа бажала. Жаль тільки, що це його хобі оплачувала держава, позаяк катався Осійський виключно на автомобілях училища. Те ж саме робив і його син — працівник цього ж таки училища. Про вояжі тата і сина, здійснювані в корисливих цілях, та про інші порушення в цьому училищі — використання не за призначенням ставок майстрів, неправильну розстановку інженерно-педагогічних кадрів, відсутність нормальних житлово-побутових умов в учнівському гуртожитку — і написали Перцеві викладачі ПТУ.*

На прохання редакції цей лист перевірили керівники Закарпатського обласного управління профтехосвіти. І ось наслідок: порушення ліквідовано, директорові училища О. П. Здирченку оголошено сувору догану, а І. П. Осійського звільнено з роботи.

ЗАПЛУТАЛИСЯ... *Цілу купу різноманітних порушень трудового законодавства виявили народні контролери в житлово-експлуатаційному об'єднанні Заводського райвиконкому м. Миколаєва, перевіряючи адресований Перцеві лист робітників. Серед тих порушень було навіть і таке: у відомості на одержання зарплати фігурувало прізвище людини, яка давно померла...*

Голова обласного комітету народного контролю тов. Земляний повідомив редакції, що винних притягнуто до дисциплінарної відповідальності, а старшого інспектора по кадрах об'єднання Г. В. Бабенка звільнено з роботи як працівника, що не відповідає своїй посаді.

Дачарковане коло

Мал. А. БОРДУНІСА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

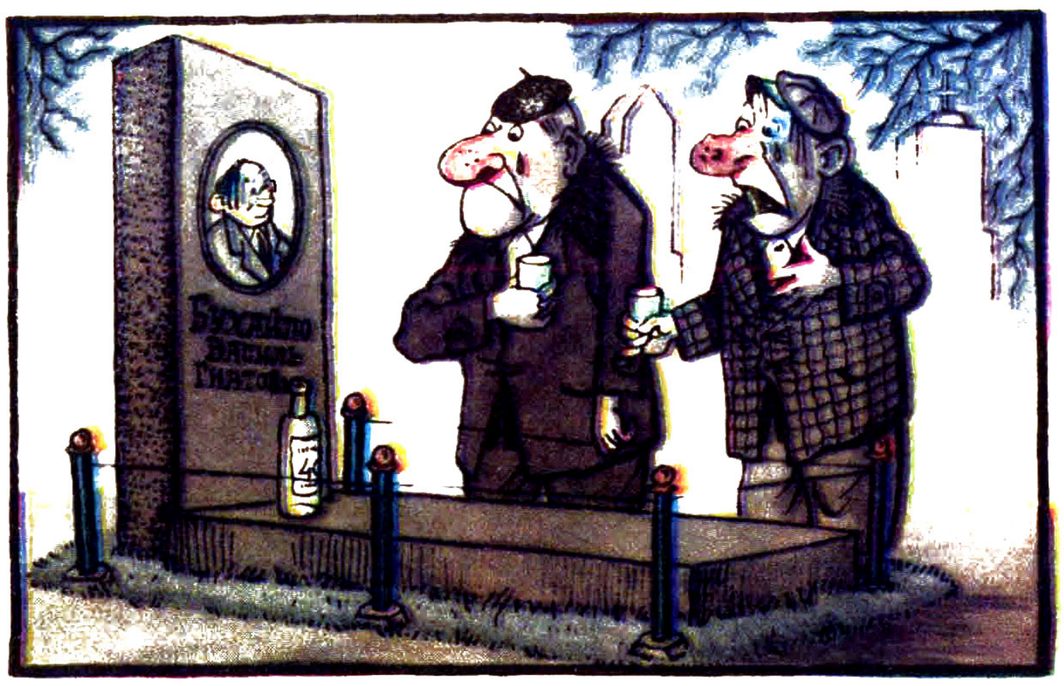

— Ех, Васю, якби ти знав, як нам не вистачає третього!..

Мал. А. ПОМАЗКОВА

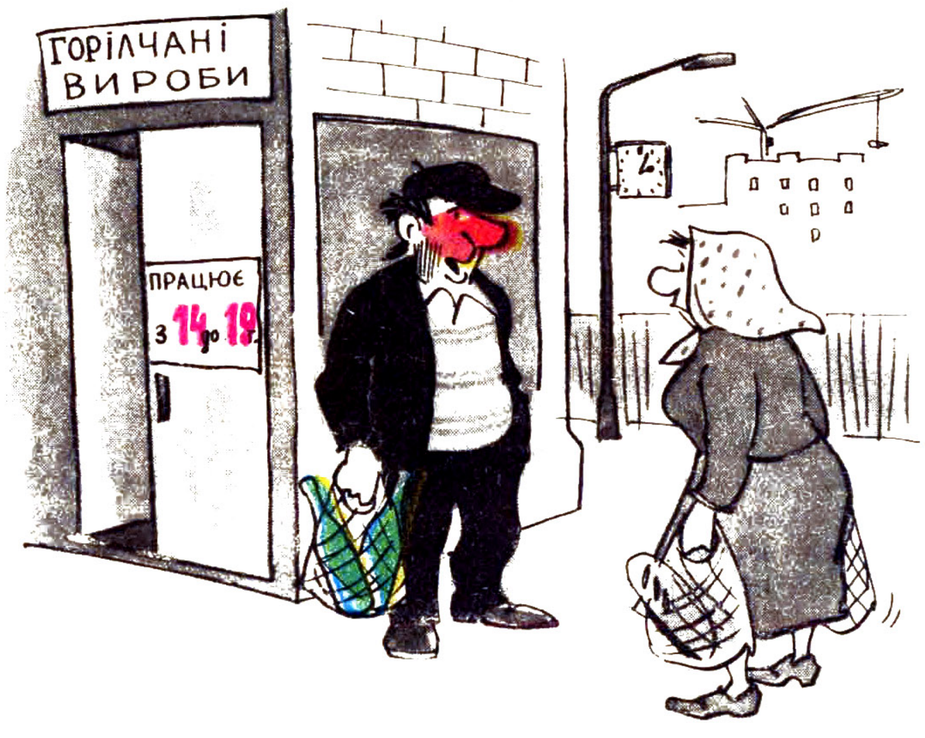

— Раніше я до одинадцятої працював, а тепер уже до двох доводиться вколювати...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

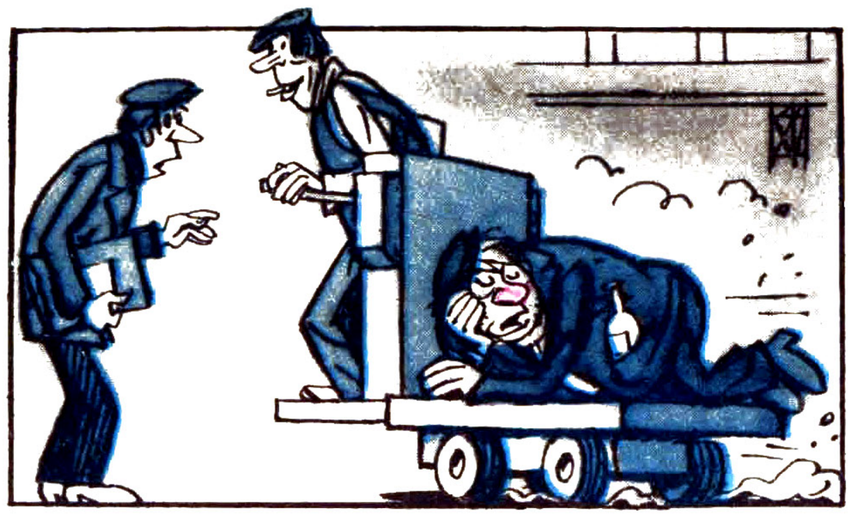

— Оце вожу по всіх цехах: може, хто пізнає...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

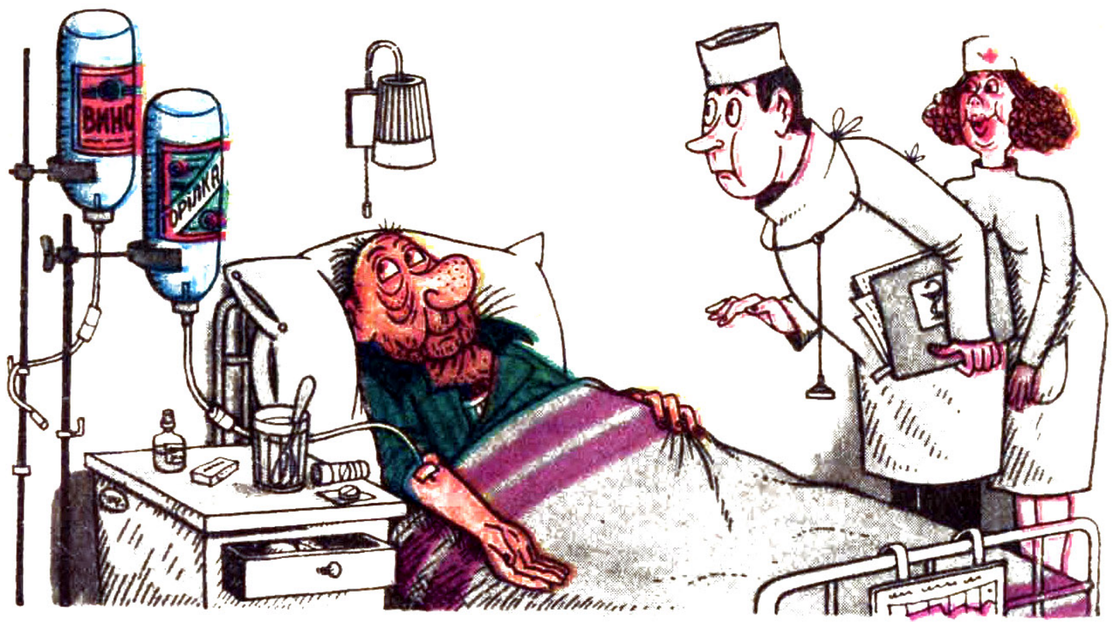

— Він одразу ж прийшов до тями, як тільки ми на крапельниці наклеїли оці етикетки.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Ану скажи — дисципліна!
— Д-с-ц-пл...
— Ну, значить, ще по одній можна!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Усі мене покинули, забули... Спасибі, хоч ви завжди зі мною.

perec-ua.
perec-ua.

ГУМОРЕСКА

Новопризначений начальник комунальної служби селища Березняки Павло Степанович Лис обвів поглядом підлеглих.

— Ось,— ляпнув пухкою долонею по одній із вагітних папок,— помилуйтеся: скарги сиплються, як листя з осіннього клена. Шафи, можна сказати, уже тріщать по швах. А все чому? — Знову обмацав усіх колючим поглядом. — А все тому, що не вміємо працювати. Зачерствіли ми, самозаспокоїлися і, можна сказати, подекуди взялися пліснявою. Так далі не піде!

— Так усе через місток,— несміливо вставив технік Кирпачук. — Якби...

— Обліште,— одразу ж вибив техніка із сідла Павло Степанович. — При чому тут місток? З листами, скаргами і заявами громадян треба вміти працювати, а не розвішувати лопуховим листям вуха. Бо, як і вам, напевне, відомо, за кожною скаргою — жива людина. З її, можна сказати, радощами і болями, невдачами і сподіваннями. А ви мені про якийсь місток...

— Так струхлявів уже,— намагався врятуватися технік Кирпачук. — Третій рік он уже до селища не всякий транспорт зайде. Позавчора якийсь тракторець мало в річці не опинився. Дерево — воно, знаєте...

— Дерево, дерево,— передражнив Павло Степанович підлеглого. — Головне, аби у нас душа не була дерев'яною. Треба вміти працювати з людьми, а не теревені правити... До речі, Кирпачук, залиштеся після наради, я матиму з вами особисту розмову...

— Так от,— продовжив керівник березняківських комунальників, коли всі вийшли. — Ви мені про місток байки розповідаєте, про дерево, а я вам зараз продемонструю, де оте дерево.

З цими словами Павло Степанович розшнурував одну з готових вибухнути папок.

— Так, так,— бурмотів собі під ніс,— дивимося... Ось вони. Ось ваші персональні відповіді. З приводу, можна сказати, того-таки містка. Так... Ось: одна, друга... десята... двадцять друга... Візьмемо для прикладу двадцяту. Ось... І що ж ви пишете людям? Так, читаємо: «...Будівництво нового містка не передбачається, оскільки немає необхідних матеріалів...».

Павло Степанович накрив долонею аркуш і переможно глянув на зіщуленого Кирпачука.

— І ви хочете, щоб після такої відповіді не було повторних скарг? — кинув саркастично. — Голубе мій! Мені починає здаватися, що вам не можна довіряти навіть вести облік телят — не те що працювати з людьми. Так, так, і не наливайтеся вишняком, як сердитий індик... До речі, ви оцього,— глянув на підпис,— Шкарпетченка хоч бачили у вічі? Ні? Лише сірими папірцями відбувалися? Воно й видно з результату: так можна до самісінької ручки допрацюватися...

Павло Степанович різко встав, поправив галстук, обсмикнув піджак.

— Пишіть! — владно наказав техніку. — «Вельмишановний товаришу Шкарпетченко! Комунальна контора Березняків щиро поділяє Вашу високу громадянську турботу про спорудження нового містка при в'їзді у наше славне трудове селище, де живуть такі прекрасні працьовиті люди. Разом з тим раді повідомити Вам, дорогий Федоре Гордійовичу, що питання влаштування нового містка на порядку денному роботи контори стоїть під номером один. Розроблено конкретні заходи щодо успішного вирішення питання, а саме: порушено клопотання перед відповідними районними та обласними інстанціями. Надійшли відомості, що в Києві вже розробляється проект...».

— Але хіба хтось... — недовірливо підняв очі технік.

Павло Степанович прогнав недовіру підлеглого вольовим помахом руки і продовжив:

«...і є всі підстави сказати, що у недалекому майбутньому наші славні березняківці і гості селища будуть їздити і ходити без найменших перепон. З глибокою пошаною до Вас і найщирішими побажаннями визначних успіхів у праці і щастя в особистому житті». Все. Підпис.

Внутрішній протест висіявся на чолі техніка Кирпачука рясним бісером поту, але вголос не прорізався. А Павло Степанович тим часом підсумував:

— Віддрукуйте на найкращому папері — і не лише Шкарпетченку, а й усім іншим. І... вчіться працювати, бо кури загребуть.

...Минуло два тижні, і працівники контори з подивом відзначили, що крива надходження скарг бадьоро пішла вниз. Такого якісного стрибка не було в жодній установі району. Місцева газета негайно сповістила про досягнення комунальників широким колам громадськості. Замітка називалася «Бачити людину...».

У кінці другого місяця комунальники з радістю відзначили, що за такий тривалий строк надійшло лише дві скарги про місток — від якихось Халабойченка і Твердодіда. Щоправда, трохи насторожувало, що скарги були повторні. Та Павло Степанович не розгубився.

— Запросити авторів до контори,— розпорядився. — Я особисто проведу бесіду за чашкою кави.

Слава про вмілу роботу березняківських комунальників з листами трудящих сягнула області. На базі контори готувався представницький семінар. З цієї нагоди було заведено нові, тиснуті золотом, папки для зберігання скарг, у терміново обладнаній кімнаті для приймання відвідувачів розливали ніжний аромат найкращі квіти, звучала тиха і заспокійлива музика, мідно відсвічував боками начищений самовар...

У день форуму Павло Степанович Лис, щомиті поправляючи галстук, тришки нервово поглядав у вікна, чекаючи гостей, давав останні вказівки.

— Ой, лишенько! — раптом вбіг із двору технік Кирпачук. — Павле Степановичу! Автобус... з учасниками семінару... всіма чотирма колесами... Ніхто, на щастя, не постраждав.

— Це ще невідомо,— сам до себе прошепотів Павло Степанович і зів'яло опустився на стілець...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Вільям ЛІГОСТОВ

ПРИТЧА
про нашого славного умільця Івана і тамтешнього горопашного Джона

У місті нашім є Іван,
Умілець головатий,
І якось він таке утнув,
Що варто розказати.

Простенький пристрій на верстат
Іванко наш поставив —
І враз, на подив геть усім,
Пішли угору справи.

Великий виграш мав Іван,
А як по всій державі
Порахувати — зиску дасть
Мільйони цілі навіть.

Тож про Івана-молодця
Писали всі газети,
Плакати вийшли, а на них
Іванові портрети.

І креслення, звичайно, є,
Вид спереду і ззаду —
Як пристрій змайструвати той,
Як справі дати раду.

По «телику» він показав
Свій винахід в натурі,
І описав ще й «Техвидав»
Усе оте в брошурі.

Бо не для себе лиш Іван
Старався — для народу,
І я тоді на його честь
Утнув охоче оду.

А час минав, а час ішов,
Котились дні, летіли...
Було це років тому з п'ять,
А може, й десять цілих.

Аж ось учора свіжу я
Газету взяв, дивлюся:

Жив у Детройті хлопець Джон,
Теж тямковитий слюсар.

І він придумав щось нове,
Той горопашний Джоні,
А у компанії «Ай-Вай»
Свербляча до мільйонів.

На суму круглу Джону чек
Компанія — у зуби:
«Нам — пристрій, ти ж мовчи та диш,
А ні — себе погубиш».

Про Джона в пресі — нічичирк,
Про винахід — і згадки.
Вони не славлять роботяг,
Такі у них порядки.

Та конкурентам удалось
Про Джона все ж пронюхать —
І вже компанія «Ой-Гой»
Умільцю свердлить вуха:

«Продай нам креслення, о Джон,
Ми хлопці теж хороші,
Ми випишемо зразу чек
На ще грубіші гроші».

Тоді компанія «Ай-Вай»
Убивцю вмить наймає...
О бідний Джон, сердега Джон —
Нема його, немає!

А креслення його лежать
За сімома замками,
А біля сейфу детектив
З трьома прелими псами.

Та конкурентам куш зірвать
Свербить, як і свербіло,—

І промислових шпигунів
«Ой-Гой» пускає в діло.

Хоч як секрет охороняй,
Не стримаєш пролазу —
Украла креслення «Ой-Гой».
І — в діло їх! Одразу!

...Як прочитав про Джона я,
Згадав Івана, звісно.
Дзвоню негайно на завод,
А з трубки наче пісня:

«Живий-здоровий наш Іван!
Куди він міг подітись?
Уже у нього є жона,
Уже у нього діти».

«А пристрій? Винахід його?..»
«І пристрій з ним у парі.
Працює пристрій. Хоч, на жаль,
В одному екземплярі...»

«Чому ж так сталося, скажіть?!»
Не відають, не знають —
Десь по інстанціях «вопрос»
Погоджують, вивчають...

З досади ніч я всю не спав,
Ковтав таблетки сонні,
Я проклинав, я чортихавсь!..
Причина тут — не Джоні.

Звичайно, Джона жаль. Гіркіш
Нема на світі чаші...
Та дужче все таки мені
Болять болячки наші.

Людину вбити — гріх важкий,
Але сказати хочу:
Як діло гробимо живе,
Це теж не менший злочин!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

СТРАШНА ПРИГОДА

Я свідком був: у час обідній
(На жаль, не пам'ятаю дня)
В кафе, за столиком сусіднім,
Страшна зчинилась метушня.
Із місць два товстуни схопились,
В руках стискаючи ножі...
І раптом з них один щосили
Гукнув у зал: «До-по-можіть!»
Я не встрявав у сварки зроду —
І серцем з остраху завмер...
На щастя, на оцю пригоду
Наскочив міліціонер.
— Гей, припиніть! — суворо кинув,
І двоє витяглись в струну...
Як з'ясувалось за хвилину,
Ті розрізали... відбивну.

Василь СИНИЦЬКИЙ.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ТАКА ВЖЕ ПРИРОДА...

У нестримній гонитві за якнайбільшими прибутками капіталісти-промисловці не дуже-то на природу оглядаються — страждає од тієї їхньої гонитви матінка-природа, або, по-вченому кажучи, навколишнє середовище.

Така вже природа капіталізму...

А от велике промислове місто Буффало, що знаходиться у штаті Нью-Йорк на березі озера Ері, дедалі більше набуває вигляду непотривоженого царства природи. З якогось часу почало воно бурхливо озеленюватися; тепер тут на кожного жителя припадає зелені чи й не більше, ніж у будь-якому місті Сполучених Штатів. Зокрема, привільно почувають себе усілякі дерева й інша рослинність на території великих підприємств. А раз ожила флора, то й фауна, звісна річ, теж не забарилася заявити про своє місце під сонцем — у заростях виспівує птаство, у чагарниках з'явилася дика живність. Вирвалася природа й на вулиці міста — вони набувають теж усе незайманішого вигляду. На думку експертів, невдовзі на них можна буде знову побачити бізонів, велика кількість яких, до речі, колись розкошувала у цих краях і яким місто й зобов'язане своєю назвою.

Найбільша, так би мовити, заслуга в усьому цьому належить могутньому сталевому концерну: вважаючи за недоречне (з огляду на прибутки, звичайно) продовжувати тут свою діяльність у даний час, він закрив у Буффало свої заводи. За ним слідом пішла вся машинобудівна й електропромисловість.

Тепер на коліях центрального залізничного вокзалу уже ростуть двометрові дерева.

Зелені у місті стає все більше й більше, людей — усе менше й менше. Місто, в якому більшість населення стала безробітними, повільно вмирає і заростає бур'яном...

Так що й тут, як бачите, нема винятку із правила — роль зіграла не любов промисловців до природи, а та ж таки їхня любов до якнайбільшої особистої вигоди. Така вже природа капіталізму.

Я. ВОРОБЙОВА.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Вербувальник НАТО:
— Ідіть краще до нас!

І СМІХ, І ГРІХ

ІСТОРІЯ З ГЕОГРАФІЄЮ

Учням Сполучених Штатів прищеплюють у школі горде почуття, що вони живуть у «власній країні господа бога», найкращій країні світу. Та от якось при перевірці знань старшеньких учнів двадцять процентів із них не змогли знайти своєї країни на географічній карті, а іще двадцять процентів «прилучили» й Бразілію до Сполучених Штатів.

Як бачимо, з географічними картами американські школярі явно не дружать. Зате чимало хто з них добре знайомі з порнографічними картинками.

ДРУЖНИМ КОЛЕКТИВОМ...

Трьом молодим дамочкам із італійського міста Форлі довелося змінити місця ночівлі — відбувати покарання в місцевій тюрмі, маючи право виходити з неї протягом дня. Але якось у належний час вони в камери не повернулися. Поліція з ніг збилася, розшукуючи їх. І таки знайшла: всі три сиділи в одному із барів. Четвертим же у цій компанії веселій був... директор тієї ж таки тюрми. Це він і запросив дамочок перехилити якусь там чарочку-другу.

І НЕ РИПАЙТЕСЯ!

Шаріат, за приписами якого улаштовують своє життя-буття правовірні мусульмани, не дуже поблажливий до слабкої статі і усіма чотирма впирається проти емансипації.

Як повідомила англійська газета «Гардіан», твердокам'яні прибічники ісламу в Народних зборах Єгипту домоглися ліквідації законів, які давали египтянкам деякі громадянські свободи, що не вкладалися в рамки шаріату. Зокрема, наказав довго жити закон, за яким жінка могла домагатися розлучення, якщо чоловік без її згоди заводив собі іще якусь там сімейку.

Раніш, як зазначає «Гардіан», чимало єгиптянок тільки після смерті чоловіка раптом виявляли, що у нього була ще й інша сім'я. Тепер же багатожонцям нічого таїтися. Хіба що комусь із них закортить норму перебрати, бо за шаріатом можна мати водночас тільки чотири дружини.

Народні усмішки

БЕЗ ЗАКУСКИ

— Чого ти, Терешку, вчора такий п'яний був?

— Та закусити не було чим.

— А що — грошей на закуску не вистачило?

— Ні, зуби повибивали.

Повідомив М. СИДОРЕНКО.
с. Богданівка
Броварського району
Київської області.

ЧУЙНИЙ СИН

— Василю, тобі телеграма новорічна від батьків.

— Ти диви, як швидко час летить! Я ще й на першотравневу не встиг відповісти.

Повідомила Л. ПАРХОТЬКО.
с. Вертіївка
Ніжинського району
Чернігівської області.

СВЯТІ КАРТИ

Підпилий піп якось підсів до картярів. Побачив це один старий парафіянин та й каже:

— Святий отче, це ж великий гріх — вам у карти грати.

— Який там гріх,— відповів піп,— подивіться, скільки на картах хрестів намальовано!

Повідомила С. ГАЛИЧ.
м. Валки
Харківської області.

ЗАДОВОЛЕНИЙ

— Діду Юхиме! Чому це ви бабу Явдоху покинули, а на молодій одружилися?

— Та ну її до дідька — спати ночами не дає: то кашляє, то хропе, то стогне. А молода — зовсім інша річ! Звечора як випурхне з хати — начебто до сусідки,— то аж уранці прибіжить.

Повідомив І. ГАНОШЕНКО.
м. Мелітополь
Запорізької області.

РОЗУМНИЙ СУСІД

— Агов, сусіде, позичте, будь ласка, сокиру — дров нарубати.

— Візьміть, тільки дивіться, до землі не рубайте.

— Не хвилюйтеся, сусіде, я для цього спеціальний камінь маю.

Повідомив В. МИХАЙЛОВІН.
м. Братськ-2
Миколаївської області.

ПЕРЧЕНЯ

ЧОРНОЛАПЕНКО У КОСМОСІ (пригода друга)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

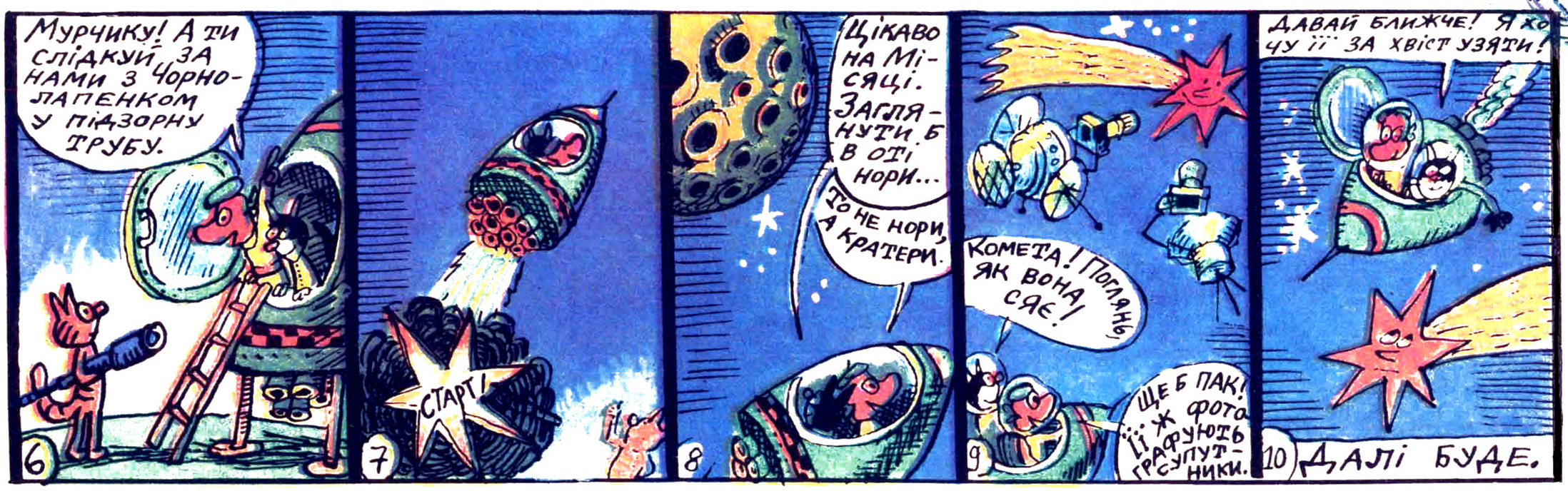

НАВИКИ

Я запитав у друга Славика:
— А що воно за слово — н а в и к и?
Не знає друг. І я — до тата.
А він мені: — Бери лопату,
Ставай обкопуй деревце,
Тоді й дізнаєшся про це!

Таке... Ну й відповідь чудна!
А може, тато теж не зна?
Оце як тільки обкопаю,
Піду у мами запитаю.
А сам стараюся як слід,
аж виступив на лобі піт.
Втомився. Захекався і став.
— Ну, скільки яблунь обкопав? —
татусь іздалеку гука.
— Одну... Робота це важка!..
— Ну, молодець! Відпочивай!
— А... н а в и к и?..
— Та почекай!
Після обіду прийдеш знову —
і буде відповідь готова...

Не забарився я, прийшов,
Татусь подав лопату знов:
— Про загадкове те слівце
Оце розкаже деревце! —
і показав мені на сливу.
«І що воно за слово-диво?..»
Я не ловив даремно гав,
Швиденько сливу обкопав.
Поглянув на годинник тато:
— Потратив часу небагато!
Як працювалося, розказуй!
— Вже не втомився, як того разу...
— Отож,— татусь мені моргнув,—
бо навик перший ти здобув.
Але щоб мати їх багато,
бери частіш до рук лопату,
бери струганок, молоток,
бери граблі! Працюй, синок!
І я побіг до друга Славика,
щоб розказать йому про навики.

Аркадій МУЗИЧУК.

РОМАШКА І ГРИБ

Росли у лісі Ромашка і Гриб.

Стрункa білява Ромашка тягнулась угору, а приземкуватий Гриб, насунувши на очі велику шапку, дихав собі вологою і лише товстів.

«Нудно йому, мабуть, там унизу,— хитала голівкою височенька Ромашка. — Треба з ним подружити».

— Глянь, Грибе, яка навколо краса! — сказала вона. — А небо — прозоре, блакитне, глибоке!..

— То й що! — буркнув Гриб. — Зате у мене шапка красива.

— А який навколо ліс! — вела далі Ромашка. — Зелений, свіжий, чистий!..

— Кажу тобі: у мене шапка красива,— нагадав Гриб.

— А як гарно дихається! — не вгавала Ромашка. — Повітря запашне-запашне, травами напоєне!..

— У мене шапка красива,— стояв на своєму Гриб.

— А річка... Глянь, Грибе, як блищить крізь дерева, хвильками грає, сонечку привіт шле... Були б у нас, Грибе, ноги, майнули б ми до води!..

— У мене шапка красива,— перебив Гриб.

— Шапка, шапка! — не втрималась Ромашка. — Що з того, Грибе, що у тебе красива шапка, як під нею голови нема?

Так і не подружилася світлоголова Ромашка з безголовим Грибом.

З того часу навіть рости поруч не хочуть.

В. ШКВАРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Вітаємо ювіляра!

**Двічі Героя Радянського Союзу,
легендарного партизанського вожака
Олексія Федоровича ФЕДОРОВА
з його 85-літтям.**

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ПРИГАДАВ

МІКРОУСМІШКА

Викликав шеф.

— Тут ось подзвонили з нашого клубу — до самодіяльності кличуть, на репетицію... Валентина Іванівна на хор ходити не зможе: в неї маленька дитина. Сидора Євменовича ревматизм діймає, йому не до співів. Кирило Васильович не те що співати — говорити по-людському не вміє. Кожне слово ковтає, наче в нього ангіна... А в тебе, Саченко, голосок, як дзвіночок. Кому, як не тобі, за всіх нас виспівувати в хорі...

— Жартуєте, Максиме Захаровичу... Звідки той голос у мене? Споконвіку його не було. У своєму житті я навіть не пробував ніколи співати,— починаю помалу викручуватись.

— Ой, не кажи цього, Саченко, ой, не кажи!..— Максим Захарович враз посміхнувся. — А пригадуєш, як минулого тижня ми були в Черпака на іменинах. Ти тоді як завів «Ой ти, хмелю!» — стіни від твого співу дрижали...

«І це ж треба було тоді так хильнути»,— почухав я рукою потилицю. І, важко зітхнувши, поплентався до клубу. На репетицію хору.

Володимир КЛЕНЦ.

м. Київ.

РУШІЙНА СИЛА

Сів я оце і засумнівався. Чи варто піднімати травмуючий бич сатири? Чи не варто?

Бо, з одного боку, заходів ужито, і тепер викривати зло ніби немає потреби. А з іншого — скільки ж можна вживати? І чи не доведеться це робити ще раз? А потім — іще?..

З одного боку, ніби не дуже пристойно — перелічувати чужі гроші. А з іншого — мимоволі замислюєшся: чого людині не вистачає? Хата згоріла? Хліб градом вибило? Немає на що утримувати сім'ю?..

...Якось так вийшло, що хірург Полтавської міської лікарні № 4 (вона ж на — півставки — завідуюча відділенням) Г. В. Максимук на додаток до всіх клопотів по відновленню здоров'я недужих і калічних, що товпилися в приймальнях, спроворила в робочий час вести практичні заняття зі студентами медично-стоматологічного інституту.

Відомо: світ не без добрих людей. Поінформований за їхньою допомогою міськфінвідділ нагадав відповідальним працівникам лікарні й Г. В. Максимук про діюче трудове законодавство, а особливо про ті його пункти, що стосуються сумісництва.

Незаконно одержану платню хірург-багатоверстатник повернула в касу лікарні.

Отже, заходів ужито...

Але це була не остання платня, одержана незаконно.

Ще під час виснажливого сумісництва (ставка хірурга плюс півставки завідуючої відділенням плюс платня ведучої студентської практики) завдяки клопотам Ганни Василівни на півставки медсестри травматологічного кабінету лікарні було зараховано її доньку, у звичайному житті — студентку 5-го курсу медично-стоматологічного інституту. З погляду на актуальність трудового виховання це було б навіть похвально. Якби донька працювала. Але ж дитя в першу чергу повинно вчитися. Всі знають, який напружений п'ятий курс. Дівчина на роботі практично не бувала, а лікарняні листи їй виписувала знову ж таки Ганна Василівна — мама.

Уявляєте, яке титанічне сумісництво?

Але саме від такого сумісництва категорично застерігає трудове законодавство.

І в цьому випадку знову втрутився міськфінвідділ.

Не зароблені дочкою гроші було повернуто в касу, а Ганна Василівна трішки розвантажилась, щоб приділити більше уваги хворим, які подовгу нянькали свої болячки перед дверима хірургічних кабінетів.

Таким чином, заходів ужито ще раз...

Цей факт заворожує. Чи не марно стараюся, описуючи справи щойно минулих днів? Законність відновлено, діяльність хірурга повернуто в нормальне професійне русло...

Але спокою не дає тривожна думка: а далі ж як? Невже фінвідділу й далі не спускати свого пильного ока з Ганни Василівни? Чатувати... Ніби інших справ у нього немає. І ще одне: може, в неї щось негаразд у сім'ї? За хорошого життя професорська дружина (чоловік завідує в медично-стоматологічному інституті кафедрою) не стала б хапатися за найменшу можливість, аби урвати сотню-другу. Без найменшого огляду на добре відомі вимоги трудового законодавства.

Проте я чомусь усе більше схиляюся до думки, що рушійною силою подібних фінансових порушень буває звичайна жадібність. Оскільки ж Ганна Василівна це почуття контролює погано, треба, очевидно, вживати специфічних заходів — піддавати цю ваду гласності.

Що оце й робимо.

П. СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

ТАК БИ Й СКАЗАЛИ

ГУМОРЕСКА

Віршовані рядки, що їх поклав мені на стіл літпрацівник, були фантастично незграбні.

— У цих віршах не більше поезії, ніж у меню нашого буфету! — ледве стримуючи обурення, сказав я.

— Згоден, незугарностей в них чимало,— не заперечував літпрацівник.

— То чому ж ви їх підписали? — єхидно запитав я. — Чому пропонуєте до друку?

— Річ у тому, що автор цих непрофесійних поезій і сам не професіонал-літератор. Він слюсар-водопровідник. А у вільний від ремонту різних там кранів-вентилів час римує собі.

— А-а-а, так би одразу й пояснили. Якщо слюсар-водопровідник, це інша справа,— сказав я і підписав вірші до друку.

Не встигла вийти газета, як зателефонував розлючений чоловік, що відрекомендувався передплатником.

— Друкувати подібні вірші — це не поважати читача! — кричав він у трубку. — А раз ви мене не поважаєте, то і я вас читати не буду!

— Заспокойтеся,— кажу йому,— вірші, що вас так обурили, написав слюсар-водопровідник. Отже, не треба судити його надто суворо...

— А-а-а,— голос читача пом'якшав,— тоді все зрозуміло.

Подібних дзвінків було чимало. Розгнівані передплатники, не соромлячись у висловах, давали оцінку отим надрукованим віршам і погрожували нашої газети більше в руки не брати.

Доводилося кожному давати довідку про автора. І гнів негайно поступався місцем поблажливому співчуттю.

Відомий літературний критик, увірвавшись до мене з газетою в руках, пообіцяв влаштувати великий літературний скандал на сторінках «Літературної газети».

— Друкувати таку графоманію — це злочин! — вигукнув він. — Це потурання жахливому несмакові! Це демонстрація безпорадності ваших працівників! Це...

— Це слюсар-водопровідник,— нарешті спромігся я втиснути фразу в його лайливий потік.

— При чому тут слюсар? — здивувався він.

— При тому, що автор цих рядків — не поет. Він слюсар, а до того ж іще й водопровідник.

— А-а-а,— мовив критик. — Це ж зовсім інша річ! Так би й одразу сказали...

А оце недавно в мене зіпсувався кран. І я подзвонив до ЖЕКу. Цілий день чекав слюсаря. Він з'явився пізно ввечері і, пововтузившись із годину, пішов. Ледве я торкнувся відремонтованого крана, як фонтан у кілька струменів почав рясно поливати стелю й стіни. Загвинтивши вентиль, я перекрив воду і, дочекавшись ранку, знову зателефонував до ЖЕКу.

— Ви знаєте,— мене аж тіпало від люті,— я зустрічав халтурників, але такого, як оцей слюсар-водопровідник, бачу вперше!

— Даремно ви так про нього,— присоромив мене начальник,— він у нас поет. Вірші пише. Навіть у газеті недавно надрукувався.

— А-а-а, тоді інша справа! — сказав я.

І поїхав до магазину госптоварів по гайковий ключ та гумові прокладки.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Касира-контролера ощадної каси № 3043/09, що у селі Ораному на Київщині, Параску Максимівну Сошко любили. Любило її районне начальство з центральної ощадкаси № 3043. Любили і довіряли їй вкладники. А от взаємності з її боку, вибачайте, не було. Бо Параска Максимівна любила лише гроші. Любила так сильно, що хапонула собі близько 80 тисяч карбованців. Про все це розповідалося у фейлетоні «Хто що любить», опублікованому у № 19 журналу за 1985 рік.

Начальник республіканського управління Держтрудощадкас А. А. Колесников повідомив редакції, що фейлетон обговорено в управлінні. У прийнятому рішенні роботу київського обласного управління Держтрудощадкас визнано незадовільною, заступникам начальника цього управління Царенко В. С. і Макусі В. Г., головному бухгалтерові Трегубовій Н. А., начальникові ревізійного відділу Гунько В. С. та начальникові відділу кадрів Савовій Н. К. за серйозні упущення в роботі оголошено суворі догани. Працівників, що займалися розкраданням державних коштів, притягнуто до карної і матеріальної відповідальності. А Сошко П. М. засуджено до 12 років позбавлення волі.

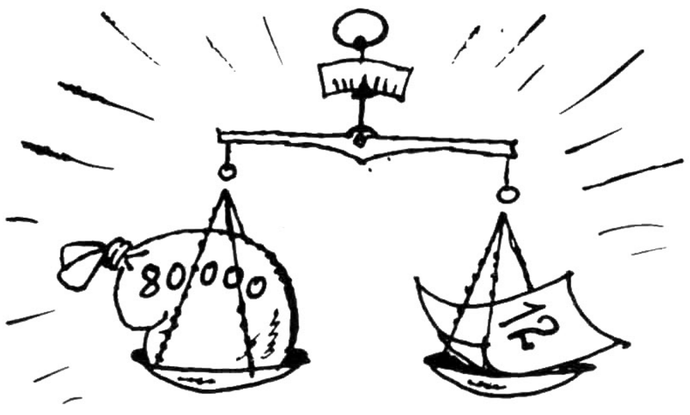

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

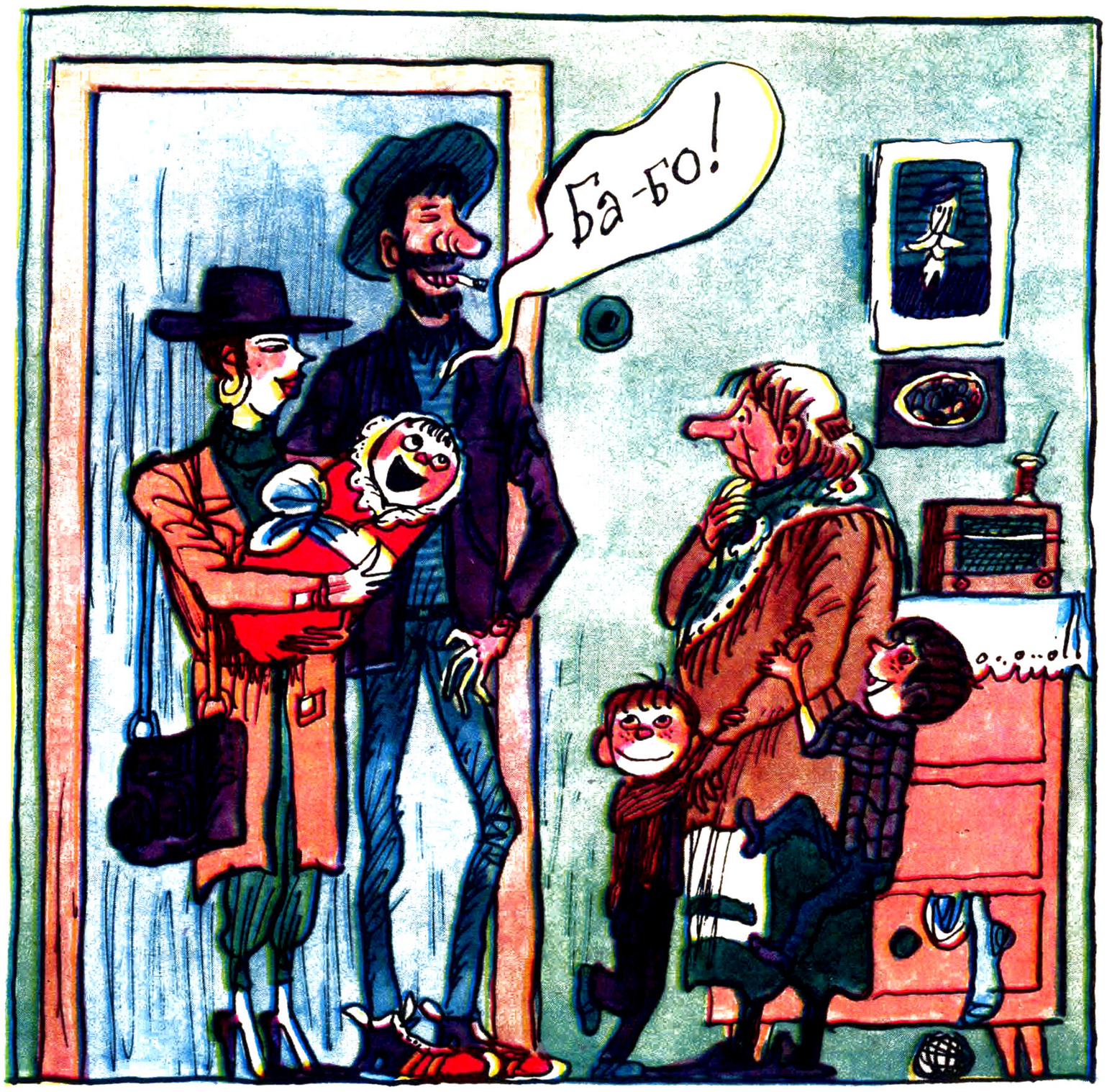

Перше слово нинішнього немовляти.

Григорій ГАРЧЕНКО.

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

ЕПІТАФІЯ ПІЇТУ-ЛІТКОНСУЛЬТАНТУ

Не втнув нічого до пуття,
Та тільки тут спочив,
Бо все життя вивчав життя
Й вивчать життя учив.

БЕЗ ВИБОРУ

Його ще в періодиці читали:
Який поет! А вірші! Серце крають...
Та вийшла книга — автора не взнали:
Редакторів, на жаль, не вибирають.

НА ГРАНІ

Творив натхненно і завзято,
Без творчої інфляції,
Творив — на грані плагіату
Й дрібної компіляції.

ГУМОРЕСКА

Дільницю лихоманило. Старший майстер попросив бригаду токарів потрудитися тридцятого числа, в неділю. Всі погодилися, тільки Митрофан Галушняк закомизився:

— Значить, народ гулятиме, відпочиватиме, а ти гни спину, вколюй? З якої речі?

— З тієї, щоб виконати план,— розтлумачив майстер. — А буде план — буде прогресивка. Невже не зрозуміло?

— Воно то зрозуміло, але...

— Надамо відгули.

— І все?

— Ну, тобі вже як мед, то й ложкою!

— Що ж, хай буде по-вашому,— мляво погодився Митрофан. — Попрацюємо...

Трудилася бригада у вихідний дружно й організовано. Галушняк від інших не відставав. А в понеділок він спізнився на роботу на цілих дві години.

— Що стряслося, Митрофане? — накинулися на нього майстер з бригадиром.

— Ге! Вчора я вколював? Вколював. Аж спина парувала... А сьогодні відсипався.

Майстер з бригадиром тільки руками розвели.

У вівторок Галушняк прийшов на роботу аж під кінець зміни.

— Митрофане!

— Що «Митрофане»? Позавчора, тридцятого, Митрофан спину гнув? Мозолі на руках набивав? Має право трудящий Митрофан перепочити чи не має?

Майстер з бригадиром тільки очима закліпали — що такому скажеш?

У середу Галушняк взагалі не поткнувся на завод.

— Ну, ти даєш, Митрофане! Цілісінький день прогуляв...

— Не прогуляв, а відгуляв.

— Як відгуляв?..

— За тридцяте. Що, забули, як Митрофан рятував план, як спину гнув, мозолі на руках набивав?

Майстрові з бригадиром аж заціпило.

Через тиждень Галушняк прогуляв два дні підряд.

— Ну, ти вже зовсім знахабнів, Митрофане!..

— А тридцяте забули?

Майстер поточився. Але не впав: бригадир вчасно його підхопив.

А в кінці зміни цеховий комітет профспілки розбирав Галушняка як злісного порушника трудової дисципліни.

— Скажи, Митрофане, довго ще будеш прогулювати? — запитав, підсумовуючи розмову, голова цехкому Повстяний.

— Все, крапка! — ляснув долонею по столу Галушняк. — За тридцяте вже відгуляв. Ну, а далі...

— Що «далі»?

— Буде нове тридцяте...

Саме в цей час пролунав телефонний дзвінок. Повстяний зняв трубку.

— Слухаю! А, це ви, Терентію Павловичу?.. Ні, начальника цеху немає. І в кабінеті немає? Так що йому передати?.. Ага, ага... Ясно,— в голосі голови цехкому забриніли сумовиті нотки. — Ну, що ж, треба — так треба. Організуємо,— вже й зовсім сумно закінчив він. Поклавши трубку, звів похмурий погляд на Галушняка: — Йди, Митрофане. Тільки ж гляди, не прогулюй більше!

Зраділий Галушняк бадьоро вискочив за двері.

— Що трапилося? — в один голос запитали члени цехкому.

Голова скрушно зітхнув:

— Знову горить план. Галушняк ніби напророчив — буде нове тридцяте.

Михайло ПАЛЬЧИК.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. ПОМАЗКОВА

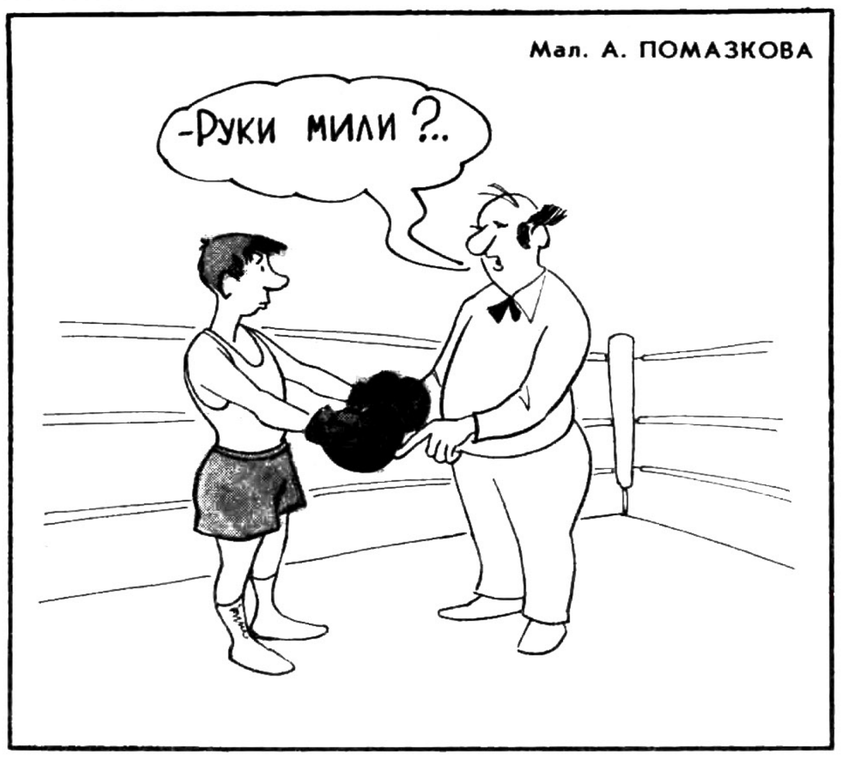

Мал. А. БАВИКІНА

— Мені доручено перевірити, чи справді там уже так накурили, що можна вішати сокиру...

Мал. В. ЧЕРНІГІВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЧЕРНІГІВСЬКОГО

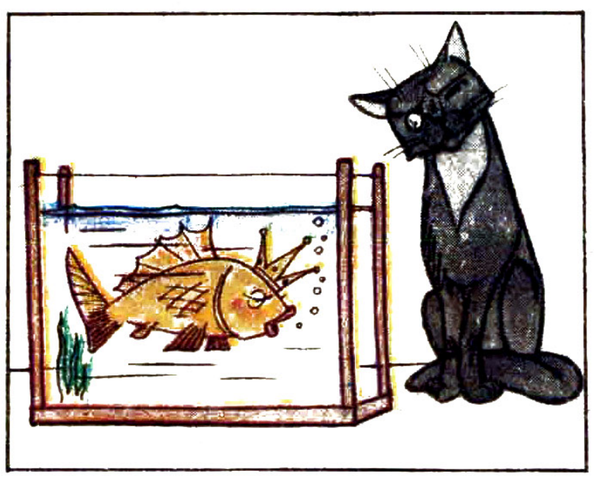

Без слів.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Ач, як він ніжно тебе називає!
— Та це він не мене, а машину.

Мал. В. ХАРИТОНОВА

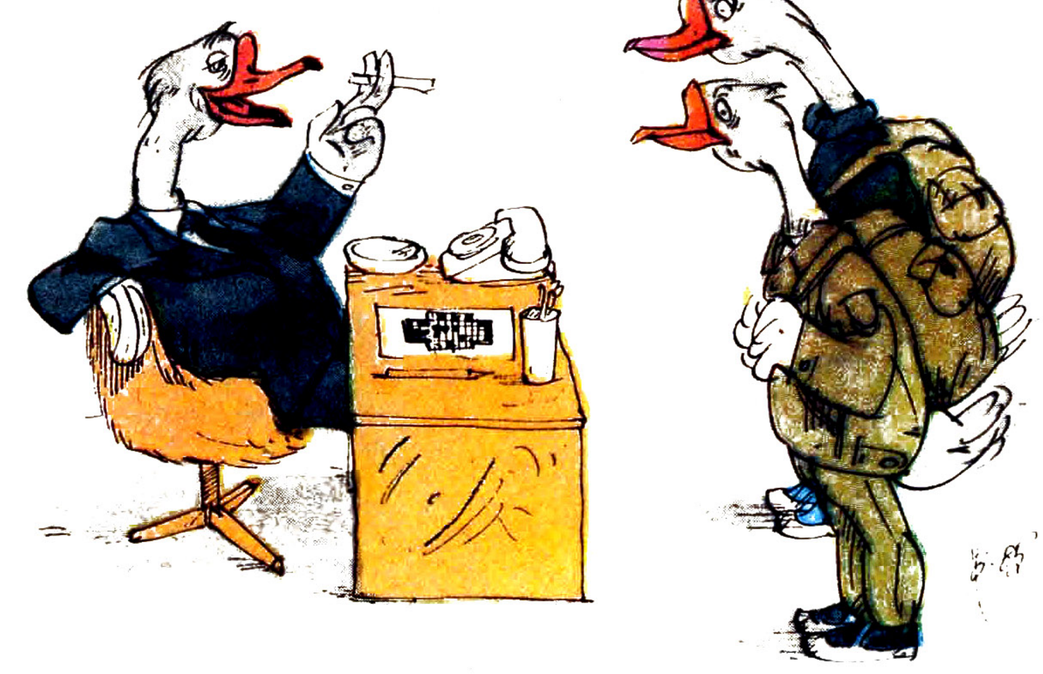

— Ну навіщо мені відлітати в теплі місця, коли в мене є тепла місцинка!!

Мал. В. МИЛЕЙКА

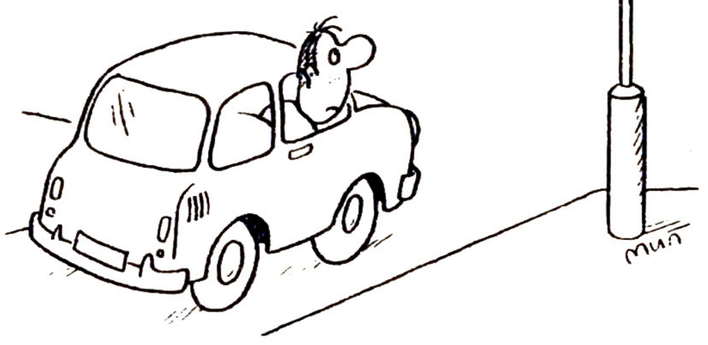

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Лазня закупила нові тазики. І старе приміщення ніби переродилося».

(З листа).
Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

«Це призводить до значних втрат робочого часу. Лише за 11 місяців цього року на заводі допущено 311 прогулів, більша частина яких через відсутність пияцтва».

(З райгазети).
Надіслав П. ГІРЧИЦЯ.

«Цей інтер'єр викликає деякі переживання навіть в спальні».

«Мало того, що він взяв реальний об'єкт, та ще й нашого інституту».

«Дипломантку я знаю з самого початку і на закінчення хочу побажати успіху в майбутньому».

«Тут є художній образ, правда захований».

(З відгуків на дипломні проекти).
Надіслав С. СЕРГІЙЧУК.

«Заява

Прошу дерекції радгоспу виділити участок землі по типовому договору № 1040 в счет бика, якого ми взяли в радгоспу. Прошу невідмовити».

Надіслала М. СВІТЛА.

«У селі постійно дбають про умови праці для молоді. Уже зведено 6 будинків з 56 квартирами, де є підсобні приміщення для молодих».

(З газети).
Надіслав М. КОНДРАТЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ За останні два роки в сільських бібліотеках Літинського району активність читачів так зросла, що завідуючому райвідділом культури Савчуку Є. Ф. тільки й залишалося підписувати рожеві звіти про це в область та вислуховувати компліменти на свою адресу з уст обласного керівництва. А от того, що, приміром, у формулярах бібліотеки тільки одного села Івчі читачів рахувалося аж втричі більше, ніж живе в цьому селі, Савчук не помічав. Не хотів помічати. Про отаке явне окозамилювання на культурній ниві й розповідалося у фейлетоні «Що значить — класика!» (№ 18 журналу за 1985 рік).

Після виступу Перця начальник Вінницького обласного управління культури А. О. Калинчук повідомив, що фейлетон було обговорено на нараді культосвітніх працівників Літинського району. Фейлетон також обговорено й на розширеній нараді колегії управління культури облвиконкому за участю всіх завідуючих районними відділами культури. За безконтрольність і приписки на Савчука Є. Ф. та директора Літинської централізованої бібліотечної системи Миколюк Г. П. накладено дисциплінарні стягнення, їх зобов'язано притягти до відповідальності працівників, винних у приписках, окозамилюванні та порушеннях законодавства про охорону соціалістичної власності.

◆ У «Перці» № 19 за минулий рік у розділі «Перчанські консультації» писалося про те, що у колгоспі імені XXII з'їзду КПРС (Березівський район) телефони в бригадах (а бригад у колгоспі п'ять) цілий рік не працювали.

Заступник головного інженера Одеського обласного виробничо-технічного управління зв'язку І. А. Чорний повідомив редакції, що роботу телефонів в усіх п'яти бригадах відновлено.

◆ «Ювілейна скарга» — так називалася замітка, опублікована у «Перці» № 21 за 1985 рік. Йшлося у ній про те, що на кількох вулицях у місті Павлограді у водорозбірних колонках немає води, а керівники міського комбінату комунальних підприємств на численні скарги мешканців цих вулиць кожного разу лише давали відповіді-обіцянки.

Начальник Дніпропетровського обласного управління комунального господарства В. Н. Колохов повідомив редакції, що нині усі вуличні водоколонки відремонтовано і вони діють.

◆ Мешканець міста Пирятина Соколовський В. П. здав пральну машину для ремонту до лубенського заводу «Рембуттехніка». Минуло вже два місяці, а машину досі не відремонтували. Так писав він у своєму листі до Перця.

Як повідомив начальник Полтавського обласного управління побутового обслуговування населення Н. Н. Ляпота, пральну машину відремонтовано і видано замовнику. А за зрив терміну ремонту головному інженеру заводу Паршикову С. Н. оголошено догану.

Друже Перче!

Мені здається, що працівники приймального пункту хімчистки Клеванського будинку побуту навчилися виводити плями... на власній совісті.

Суди сам. У травні минулого року здала я до цієї хімчистки своє пальто. Його там загубили. Думала я, Перче, що за подібне неподобство переді мною хоч вибачаться й гроші за загублене пальто повернуть. Та де там! Побутовики поводяться так, ніби нічого не сталося. От і подумала я: а що, як і справді вони вміють очищати свої сумління якимось невідомим нам способом? Немов ганчірку: вкинув у розчин, раз-два — і готово!

А може, клеванським побутовикам просто очищати нічого? Може, йдучи на роботу, вони її, свою совість, дома лишають?

Н. ПАХАЛЬЧУК.

Ровенська область.

Скажи, яка різниця між правою і лівою цапфою переднього мосту тракторів «ЮМЗ-6л», які виробляє Південний машинобудівний завод, що у місті Дніпропетровську? Бо ми, працівники Шацького відділення Любомльської райсільгосптехніки, і досі цього втямити не можемо, хоча й ремонтуємо їх частенько. Зовні ці цапфи — що права, що ліва — абсолютно однаковісінькі, мов сіамські близнюки. Але, скажімо, права коштує сім карбованців, а ліва — аж утричі дорожче, тобто двадцять з гаком карбованців.

От і посуди, друже, як це може бути? Чи, може, визначаючи цапфам ціну, керувалися отим старим принципом: права рука не знає, що робить ліва?

П. СИДОРУК, інженер-дефектувальник Шацького відділення Любомльської райсільгосптехніки.

Волинська область.

Як ти вважаєш, що спільного може мати телефонна мережа з водонапірною вежею?

Принаймні, ми б ще дуже довго думали над цим питанням, якби не керівники житлово-експлуатаційної контори № 3, що у нашому місті Коломиї. Річ у тім, що кільканадцять років тому було збудовано водонапірну вежу, яка мала подавати у наш будинок по вулиці Леніна, 80 воду. Але подавалася за всі ці роки вода до наших осель суто теоретично. А практично — носили ми її відрами з криниці, яка, на щастя, знаходилася неподалік від наших жител. Крім того, ми сумлінно платили ЖЕКові гроші за подачу неіснуючої води. Аж поки у цьому році не подумали: а за що, власне, ми платимо? І; звісно, перестали це робити.

Ось тут ЖЕК і вжив щодо нас свої каральні санкції — взяв та й відключив телефони... Але це, гадаємо, не остання його витівка. Бо хтозна, що спаде на думку його керівникам, коли вони, Перче, прочитають на твоїх сторінках ось цю критичну замітку. Ще, чого доброго, — з квартир повиселяють.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

м. Коломия
Івано-Франківської області.

Знаєш, яка пісня найпопулярніша у жителів нашого села? Ота, де є такий приспів:

Телефонная связь — ненадежная связь,
Если нету любви...

А співають її у нас, коли згадують керівництво Лубенського районного вузла зв'язку, котре, як ти здогадуєшся, зовсім нас не любить. Мабуть, тому майже чотири місяці і мовчать у нашому селі телефони.

Дехто, правда, стверджує, що, окрім любові, у зв'язківців ще мусить бути і відповідальність за свою роботу. Та нам у це чомусь повірити важко.

І. ГОДОВАНИК,
бригадир комплексної бригади № 2 колгоспу ім. Ілліча;
Г. ЛИСЮРА,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

с. Ломаки
Лубенського району
Полтавської області.

Чи немає у тебе пожежної драбини, яка б діставала до балкону п'ятого поверху?

Справа в тому, що тамбур нашого під'їзду (буд. 56 по вул. Дніпропетровській) нахиляється і грузне в якусь порожнечу. Нахил вже набагато більший, ніж у Пізанської башти. Отже, двері защемило, то ми протискуємось тільки боком. А на новорічне свято до одного нашого мешканця подружжя приходило. Чоловік пройшов, а вона ніяк не протиснулась...

Не один раз ми зверталися до верхньодніпровського будівельно-монтажного тресту «Дніпрометалургбуд», бо саме він споруджував наш будинок у 1983 році. Однак замість того, щоб переробити цей тамбур заново, будівельники замазали тріщину на стіні, а перед дверима на яму наліпили латку. Та й по всьому.

А споруда вперто грузне й нахиляється. На стіні знов з'явилася тріщина, яка катастрофічно збільшується, а прохід у дверях все зменшується. Незабаром нам доведеться потрапляти у свої квартири тільки через балкони. Якщо наш будинок взагалі не завалиться.

Мешканці 1-го під'їзду:
М. ШЕВЧЕНКО, Л. КАЛУГИНА, Л. КОШАК та інші (усього 15 підписів).

м. Верхньодніпровськ
Дніпропетровської області.

Певно, тобі відомо чимало всіляких хитрих способів виконання виробничих планів? Але, мабуть, найоригінальніший з них придумали на Миронівському авторемонтному заводі, що на Київщині.

Незвичайність його полягає у тому, що тут навчилися укладати неіснуючі договори, а потім на їх підставі вибивати гроші з клієнтів. Правда — оригінально?..

Так, у грудні 1984 року направили миронівські ремонтники нашій автобазі Одеської облспоживспілки договір за № 13 на ремонт передніх та задніх мостів автомобілів ГАЗ-53. Проте ми цей договір укладати не стали, пославшись на те, що вже домовилися з іншим авторемонтним підприємством. Але миронівці на нашу відмову, як-то кажуть, і оком не повели. Натомість почали нам погрожувати. Мовляв, якщо ми не доставимо на завод свій ремфонд, нас буде оштрафовано на одну тисячу карбованців.

Але, питається, за що нас буде притягнуто до відповідальності, коли ніяких договорів із Миронівським авторемонтним заводом ми не укладали? Чи, може, це такий стиль роботи: і діла не робити, і гроші за нього мати?

В. МЕЛЬНИК, начальник виробничо-технічного відділу Одеського автотранспортного об'єднання облспоживспілки.

м. Одеса.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 6 (1216)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.02.86. Підписано до друку 04.03.86. БФ 13951. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2310800 прим. Зам. 0819.

© **Журнал «Перець» 1986 р.**

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна». 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. В. ШИРЯЄВА

ШУКАЮ РОБОТУ

Різноповерхова Америка.